

VINDECAREA PÂNTECULUI STERP

Să citim Psalmul 113, apoi vă veți putea așeza.

În dimineața aceasta, doresc să vorbesc despre „Vindecarea pântecului sterp”, pentru că Domnul mi-a pus ceva pe inimă.

Să citim Psalmul 113:

„Lăudați pe Domnul! Robii Domnului, lăudați, lăudați Numele Domnului!

Fie Numele Domnului binecuvântat de acum și până în veac!

De la răsăritul soarelui până la apusul lui, fie Numele Domnului lăudat!

Domnul este înălțat mai presus de toate neamurile, slava Lui este mai presus de ceruri.

Cine este ca Domnul, Dumnezeuul nostru, care locuiește atât de sus?

El își pleacă privirile să vadă ce se face în ceruri și pe pământ.

El ridică pe sărac din țărână, înalță pe cel lipsit din gunoi,

ca să-i facă să șadă împreună cu cei mari: cu mai-marii poporului Său.

El dă o casă celei ce era stearpă, face din ea o mamă veselă în mijlocul copiilor ei. Lăudați pe Domnul!”

Aș vrea să privim încă o dată versetul 9. Noi vedem că în Psalmul acesta ni se vorbește despre cât de minunat este Domnul și cum lucrează El: cum îl ia pe sărac și îl înalță ca să șadă împreună cu cei mari. El înalță și înalță. Câți dintre noi putem spune că acesta este adevărul, că El înalță? El îl ia pe cel neînsemnat, ia un nimic, pe neînsemnații acestei lumi și îi înalță pentru propria Sa slavă. El nu ia lucrurile mari pentru că acestea au deja slava lor, ci îi ia pe cei neînsemnați, pe cei care nu sunt cineva, pe cei sărmani și îi înalță pentru că atunci, toată lumea va ști că nu ei au putut face aceasta, ci doar Dumnezeu.

Câți dintre noi putem spune că ne încadrăm aici? Câți putem spune: „El mă poate folosi pentru că mă încadrez aici!”? El va trebui să mă ridice din țărână, să mă

scoată afară din pulberea pământului; El va trebui să mă înalțe pentru că eu nu sunt înălțat. Amin! Ne place când citim Scripturile și vedem că ne încadrăm în tipar, pentru că „Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să facă de rușine pe cele înțelepte.”

În acest Psalm ni se spune că Domnul îi înalță pe cei săraci, iar în versetul 9 scrie: **„El dă o casă celei ce era stearpă, face din ea o mamă veselă în mijlocul copiilor ei.”**

Am acest gând pe care aș vrea să-l împărtășesc cu voi. Săptămâna trecută, în timp ce mă pregăteam pentru serviciul de duminică, cam pe la ora 9.00 seara, am simțit că deodată s-a deschis un alt canal de inspirație. Era ca și cum lângă mine stătea Cineva cu o găleată din care turna și turna, așa că tot ce am avut de făcut eu, a fost să scriu tot ce turna El. Mi-am notat o pagină de texte biblice, dar dintr-o dată mi-am zis: „Aici este o problemă!” Aveam deja mai multe pagini cu notițe pentru serviciul de duminică dimineața, iar acum primeam altceva, așa că am zis: „Doamne, oare faci o schimbare? Ce vrei să faci?” A fost ciudat, dar și minunat. M-am așezat pe scaunul meu și atunci mi-a venit un gând: „Ziua mamei”. Am privit pe paginile mele, iar titlul pe care mi-l notasem era: „Vindecarea pântecului sterp”, așa că mi-am zis: „Tema aceasta merge pentru ziua mamei”. Amin!

Dumnezeu a pus aceste lucruri pe inima mea, iar eu am dorit să le împărtășesc cu voi. El a fost plin de har față de noi și nu a schimbat direcția duminica trecută, așa că am avut o zi plăcută în Domnul, dar cred că El este Cel care ne dă direcția următoare în care trebuie să mergem. Astfel, pe măsură ce am studiat această temă, în săptămâna aceasta, a devenit din ce în ce mai mare, iar astăzi vom vedea unde vom ajunge și vom face tot ce putem ca să mergem în direcția în care ne conduce Domnul.

Rugăciunea mea este ca credința voastră să lucreze și să tragem împreună toate aceste lucruri de la Domnul. Eu nu știu cum putem lua toate aceste lucruri printr-un canal atât de micuț, dar Dumnezeu o poate face, El o face tot timpul, așa că rămâneți în rugăciune.

Acum aș vrea să mergem în Proverbe 30.15-16:

„Lipitoarea are două fete: „Dă! dă!” Trei lucruri sunt nesățioase, patru lucruri nu zic niciodată: „Destul!”

și anume: Locuința morților, femeia stearpă, pământul, care nu este sătul de apă, și focul, care nu zice niciodată: „Destul!”

În toată Scriptura, vedem că există două lucruri care reprezintă o rușine pentru femeie: primul este să nu fie căsătorită, iar al doilea, să fie stearpă. Aceasta este ceea ce încearcă să ne arate Scriptura aici.

Există patru lucruri care nu spun niciodată. „Destul!”

-mormântul nu este mulțumit niciodată, ci va lua întotdeauna mai mult;

-pântecul sterp nu este niciodată mulțumit și nu va spune niciodată: „Sunt mulțumit, sunt fericit așa”, ci întotdeauna în Scripturi există un strigăt: „Am nevoie să zămislesc, am nevoie de sămânță, am nevoie să nasc!”

Dacă mergem în Vechiul Testament, noi putem observa acest tipar și anume că există o linie firească, o sămânță firească aleasă, o rasă firească aleasă, o națiune firească aleasă, iar din cauza acestei linii naturale care s-a născut dintr-o generație în alta și care s-a perpetuat, a existat o dorință firească de a naște care s-a regăsit în femeile ce aparțineau de linia aceea, și care trebuiau să zămislească. Există o ungere puternică ce venea jos fiindcă ele trebuiau să nască. Dacă privim în Scripturi și le urmărim, putem vedea că pe linia lui Hristos, dacă urmărim linia Sa firească, exista un tipar al pântecului sterp, iar dacă cercetăm mai îndeaproape, vom putea vedea că de fiecare dată când un pântec sterp a fost vindecat ca să zămislească, a fost vindecat pentru a aduce la suprafață Cuvântul. Pe linia lui Hristos, această vindecare a fost îndeplinită pentru a-L aduce pe Hristos mai mult printre noi, pentru a-L aduce pe El mai mult jos.

Fratele Branham a spus următoarele în „Unirea invizibilă a Miresei lui Hristos”:

„Observați! Acestea sunt rânduite pentru ea (pentru femeie): virtutea sacră, feminitatea sacră, iar după aceea maternitatea, faptul de a-și onora soțul.”

Mai jos, în același mesaj, el spune:

„Ce încredințare sfântă! Ce responsabilitate pentru femeie! Înțelegeți acum de ce ea este un simbol al Bisericii...”

Am înțeles de ce i s-au încredințat aceste lucruri femeii? Pentru că ea este un simbol al Bisericii.

De ce, atunci când o femeie era stearpă, striga spre Domnul și zicea: „Doamne, ridică-mi ocară și dă-mi un copil”? De ce striga ea? Pentru manifestarea lui Hristos. Ea nu știa aceasta, dar era prinsă în ciclu, în ungera pentru ziua ei și fiind prinsă acolo, trebuia să exprime Cuvântul pentru ziua și epoca ei. Ea nu înțelegea ce o făcea să se comporte așa, dar exista Ceva care o călăuzea și care era mai mare și mai puternic decât ea.

„Ce încredințare sfântă! Ce responsabilitate pentru o femeie! Înțelegeți acum de ce ea este un simbol al Bisericii care are aceeași responsabilitate? Așa cum o femeie are o responsabilitate sfântă față de maternitatea ei, față de virtuțile ei, față de soțul ei, Biserica are o responsabilitate sfântă față de rugăciune, față de Cuvânt și față de Hristos, exact la fel ca și femeia.”

Noi putem vedea că partea femeiască naturală o preumbrește pe cea duhovnicească. Și pentru că vorbim despre maternitate, fratele Branham a spus că instinctul de mamă este coloana vertebrală a unei națiuni. Astfel, dacă distrugem maternitatea, dispare moralitatea și națiunea devine putredă. Așadar, calitatea de mamă, îngrijirea copilului este sfântă, dar trebuie spus că în națiunea noastră și în cea mai mare parte a lumii, nu mai este dorită îngrijirea copilului.

Fratele Branham a vorbit de multe ori despre aceasta și a spus că femeile iau pastile pentru controlul nașterii deoarece nu-și doresc un copil, dar merg și plătesc mulți bani pentru un câine pe care-l îngrijesc așa cum ar îngriji un copil. De ce aceasta? Pentru că în femeie există dorința lăsată de Dumnezeu de a fi mamă, dar din pricina culturii, nu vrea să se sacrifice pentru instinctul matern. Amin!

Biblia spune că deși trăiește, o astfel de femeie este moartă în plăceri.

Dacă privim la instinctul matern, la îngrijirea copilului, vedem că este stricată. Dar aceasta nu înseamnă că nu se nasc copii, pentru că tot timpul se nasc copii, în mod constant. Dacă mergem la spital, vom auzi plânsetul lor și cântecele pe care le pun atunci când se naște un copil. Deci, se nasc copii, ei se nasc tot timpul, dar așa cum am spus, maternitatea, îngrijirea copilului este stricată. De ce? Pentru că acum, copiii nu se nasc din dorința de a fi mamă, ci pentru dorința egoistă a plăcerii. Așadar, plăcerea este cea care produce copii, nu sentimentul matern, iar noi putem vedea aceasta în atitudinea celor care au copii.

Acum, femeile se căsătoresc și au copii sau nu se căsătoresc și au copii, dar ele nu se mai sacrifică de dragul calității de mamă. Astăzi, ele nu mai rămân acasă pentru

a crește copiii cu bucurie, ci aduc pe lume un copil pentru că doresc să aibă un copil, dar nu mai vor să se sacrifice de dragul calității de mamă, așa că devin „mamă cu o jumătate de normă” deoarece își împart responsabilitatea de mamă cu o bunică, cu o mătușă, cu o bonă sau cu o grădiniță. Ele nu recunosc sfințenia calității de mamă deoarece calitatea de mamă, maternitatea nu este o dorință senzuală pentru concepție. Veți vedea aceasta pe măsură ce vom merge prin Scripturi, veți vedea că maternitatea, calitatea de mamă nu are nimic a face cu pofta, ci este în legătură cu sacrificarea pentru creșterea, îngrijirea și educarea copilului.

Să luăm același principiu și să-l aducem în biserică. Biserica din zilele noastre, biserica modernă naște, naște și naște, dar nu mai are calitatea de mamă pentru că nu mai există creștere, îngrijire și educare în Cuvânt pentru a crește copiii ai Cuvântului, de aceea, acum ei se cresc singuri. Ei se înscriu în programe, au activități distractive în biserică și tot felul de lucruri, așa că nu mai există frică sau sfaturi, nu mai sunt îngrijiți deoarece calitatea de mamă este stricată chiar și în biserică. Ea doar naște, naște și naște, iar acum aflăm că biserica modernă de astăzi, nu Mireasa, dorește să aibă o relație senzuală cu Domnul. Ei doresc să se simtă bine, doresc să simtă ceva, dar totul se rezumă la pofte pentru dorințe firești, senzualitate firească, ei doresc să aibă un serviciu de închinare plăcut, doresc un mesaj „de a ne simți bine”, dar nu au nici o dorință de a naște copii pentru Isus Hristos, nu mai există copii ai Cuvântului, nu mai există un rezultat al Cuvântului. Acum, ei doresc rezultatul unei relații senzuale. Dar Hristos nu este interesat de o astfel de relație, ci este interesat de căsătorie, este interesat să Se înmulțească pe pământ. Astăzi, ei nu-și dau seama, dar fac dragoste cu Satan, nu cu Hristos, și dau naștere iar și iar și iar copiilor lui, pentru că maternitatea este stricată. Starea lor reflectă starea bisericii nominale. Amin!

În continuare, vom privi în Scripturi și vom urmări pas cu pas caracterul femeilor sterpe, starea și atitudinea acestor femei care considerau o ocară și nu o binecuvântare faptul că nu puteau să zămislească, să reproducă sămânța soțului lor. Acesta era scopul și dorința femeilor din Vechiul Testament: să aducă la viață viitorii soți. Astfel, vedem că de multe ori, sămânța care era adusă la viață, sămânța născută de femeie reprezenta propria ei izbăvire. Ea voia să zămislească pentru soțul ei, dar ceea ce zămislea când pântecul ei era vindecat, când naștea, aducea la viață propria ei izbăvire.

Așadar, Mireasa are o motivație, aceasta fiind să dea naștere Cuvântului, să aducă

la suprafață rodul lui Isus Hristos, să dea naștere rodului unirii lui Hristos cu Mireasa Sa, manifestării Cuvântului, copiilor pentru Împărăție. Noi dorim să zămislăm aceasta, dar am aflat că aducerea la Viață a acestei manifestări a Cuvântului reprezintă, de fapt, izbăvirea noastră. Aleluia!

Acum vom merge în Geneza 11.29-30:

„Avram și Nahor și-au luat neveste. Numele nevestei lui Avram era Sarai și numele nevestei lui Nahor era Milca, fiica lui Haran, tatăl Milcâi și Iscâi.

Sarai era stearpă; n-avea copii deloc.”

Noi știm că Avram a devenit Avraam, iar Sarai a devenit Sara. El a devenit părintele celor credincioși, a seminței făgăduite, a seminței împărătești, ceea ce înseamnă că viețile noastre duhovnicești sunt învăluite în viața lui Avraam, în făgăduința lui Avraam. El a avut o soție, iar soția lui era stearpă, nu putea zămisli, dar Avraam a primit făgăduința că el va avea o sămânță prin soția sa.

Dacă vom privi la aceste versete, de fiecare dată ne vom vedea pe noi înșine, vom vedea ziua și epoca în care trăim. De fiecare dată! Toate aceste lucruri au fost așezate aici cu un motiv, ele fiind umbre și exemple pentru noi.

Aș vrea să vă amintesc ceva despre care am vorbit de multe ori. Când a început să vorbească despre călătoria Exodului, apostolul Pavel a spus că acele lucruri au fost scrise ca să ne folosească drept pilde:

„Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne folosească drept pilde și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.” (1Corinteni 10.11).

Cu cine vorbea Pavel aici? Despre cine este vorba? Noi suntem cei peste care au venit sfârșiturile veacurilor sau au fost cei care au citit aceste lucruri în urmă cu două mii de ani? Îndrăznesc să spun că apostolul Pavel ne-a scris vouă și mie. Astfel, când privim în urmă cu mii și mii de ani, la ce s-a petrecut în slujba lui Moise, în chemarea afară din Egipt, la greșelile pe care le-au făcut ei, la toate lucrurile pe care le-au făcut, la izbânzile pe care le-au avut, toate au fost scrise pentru voi și pentru mine. Lucrurile prin care au trecut, ceea ce au făcut ei, sunt o preumbră pentru voi și pentru mine, sunt un tipar așezat în Scripturi pentru voi și pentru mine, pentru că tot Cuvântul culminează astăzi, ajunge la vârf astăzi.

Noi am putut vedea că Sara era stearpă, dar a fost dată o făgăduință conform căreia ea avea să zămislească fiul făgăduit lui Avraam. Dar ca să poată zămisli, era nevoie ca pântecul ei sterp să fie vindecat, iar când a făcut aceasta, Dumnezeu a vrut să demonstreze ceva pentru voi și pentru mine, pentru ziua de astăzi. Ea era acolo, avea soțul potrivit, făcea ceea ce era corect, primea sămânță iar și iar și iar, dar nu o putea lua încă, nu putea ajunge la concepție, deci nu putea aduce încă fiul făgăduit. Atunci, Sara a încercat să găsească o altă cale pentru a aduce la viață sămânța soțului său, așa că a luat-o pe slujnica ei care îi aparținea și i-a dat-o ca să se împreuneze cu ea, ceea ce era legal în vremea aceea, ca să zămislească, acela urmând să fie fiul ei, fiul născut prin slujnica ei pentru soțul ei. Sara a folosit gândirea firească, interpretarea omului, propria ei părere și l-a zămislit pe Ismael. Acesta este pericolul! Dar ce a împins-o să facă aceasta? Faptul că era stearpă, dorința de a zămisli. Ea avea o dorință dumnezeiască, avea asupra vieții ei o ungere pentru că trebuia să aducă la viață sămânța făgăduită și pentru că acea ungere atârna greu asupra ei, pentru că dorința aceea o împovăra, pentru că era sub ocara faptului că era stearpă, a încercat să găsească o cale. Aceasta a fost greșeala omului timp de mii de ani: în loc să aștepte timpul, au încercat să facă ei însuși ceva ca să rodească.

Dar noi am văzut că la vremea potrivită, Dumnezeu avea să vină jos în trup de carne. Putem să vedem ziua noastră? Putem să vedem ziua în care trăim? Când a sosit timpul ca Sara să zămislească fiul făgăduit, Elohim Însuși a venit jos în chipul unui Om, iar în acel chip de Om, El avea să arate semne, profeții, să le spună în ce timp trăiau, ce urma să se întâmple, le-a arătat starea Sodomei și Gomerei și în timp ce stătea cu spatele spre cort, a putut discerne ceea ce gândea Sara în inima ei.

Astăzi, în zilele noastre, noi am avut un profet, iar Elohim a venit jos și a lucrat în trup de carne. Și ce a făcut? După ce explica această întâmplare, el se întorcea cu spatele la audiență și începea să-i cheme pe oameni. Ce ne spunea prin aceasta? Că este timpul pentru concepție, este timpul să aducem la Viață sămânța făgăduită! Este timpul! Amin! Elohim Însuși a venit jos în acest vas, în acest om și El a început să le spună ce timp era, ce urma să se întâmple cu ei, a început să le arate starea epocii în care trăiau, să distingă gândurile inimii, iar când El a plecat, ei au fost schimbați dintr-o dată. De ce au fost schimbați? Pentru că trebuiau să fie schimbați. Sara trebuia să fie schimbată ca să poată primi sămânța.

De aceea, după ce a predicat Pecețile, fratele Branham a venit și a predicat

mesajul „Semnul”. De ce? Pentru că Viața Semnului nu era disponibilă înainte de Peceți. A fost disponibilă doar parțial, în parte, dar după deschiderea Peceților, a venit Viața deplină. Și ce face Viața deplină? Vine în noi, aduce la Viață sămânța care se află înăuntrul nostru și ne schimbă. De ce? Ca să putem primi Sămânța.

Așadar, vindecarea pântecului sterp al Sarei ne arată epoca și ziua în care trăim. Acum, a trebuit să vină un Mesager, a trebuit să vină Elohim Însuși, a trebuit să vină un fiu al omului care să-L descopere pe Fiul omului, a trebuit să vină Fiul omului lucrând printr-un fiu al omului, ca să arate că noi suntem aici, pe culmile lui Mamre, iar Sodoma este în starea pe care o vedem. Eu discern starea ta. Tu vei primi o schimbare pentru că Duhul Sfânt a venit în plinătate ca să ne schimbe pe deplin în suflet. De ce? Ca să putem zămisi. Noi am fost sterpi multă vreme, dar acum este timpul pentru zămislire; noi vom avea Viața lui Isus Hristos Însuși în măsură deplină în pântecul nostru. Nu va mai fi parțială, nu vom mai încerca să găsim o altă cale, nu va mai fi un program al bisericii, un Ismael, acum este timpul nostru, este timpul când Îl vedem pe Elohim venind în trup de carne, este timpul să aibă loc o schimbare. Aleluia! Înțelegeți tiparul? Vă puteți vedea pe voi înșivă în tipar?

Să mergem mai departe și să citim din Geneza 25.19-26:

„Iată spița neamului lui Isaac, fiul lui Avraam. Avraam a născut pe Isaac.

Isaac era în vârstă de patruzeci de ani când a luat de nevastă pe Rebeca, fata lui Betuel, Arameul din Padan-Aram, și sora lui Laban, Arameul.

Isaac s-a rugat Domnului pentru nevastă-sa, căci era stearpă, și Domnul l-a ascultat: nevastă-sa Rebeca a rămas însărcinată.

Copiii se băteau în pântecul ei, și ea a zis: „Dacă-i așa, pentru ce mai sunt însărcinată?” S-a dus să întrebe pe Domnul.

Și Domnul i-a zis: „Două neamuri sunt în pântecul tău, și două noroade se vor despărți la ieșirea din pântecul tău. Unul din noroadele acestea va fi mai tare decât celălalt. Și cel mai mare va sluji celui mai mic.”

S-au împlinit zilele când avea să nască și iată că în pântecul ei erau doi gemeni.

Cel dintâi a ieșit roșu de tot, ca o manta de păr, și de aceea i-au pus numele Esau.

Apoi a ieșit fratele său, care ținea cu mâna de călcâi pe Esau, și de aceea i-au pus numele Iacov. Isaac era în vârstă de șaiszeci de ani când s-au născut ei."

Noi am putut vedea că Sara a fost stearpă timp de douăzeci și cinci de ani, iar Rebeca timp de douăzeci de ani. Ele au fost sterpe perioade lungi de timp, dar acestea urmau să se încheie. Când s-a încheiat perioada în care Rebeca a fost stearpă, a intervenit Isaac, aceasta fiind linia seminței dumnezeiești. Isaac s-a rugat Domnului, iar Domnul a ascultat rugăciunea sa și după douăzeci de ani, Rebeca a născut gemeni pentru că trezirea produce gemeni. Chiar și trezirea Miresei produce gemeni. Noi trebuie să înțelegem umbra care a fost așezată ca să putem avea o înțelegere mai adâncă deoarece chiar și trezirea Miresei produce gemeni.

Trebuie să înțelegem însă, că partea aleasă nu este întotdeauna cea care arată bine sau care se comportă mai bine. Fratele Branham ne-a spus că Esau era mai bun decât Iacov. Iacov avea multe greșeli și defecte, dar Esau era bun cu tatăl său, era fiul mai bun. Cu toate acestea, nu Esau a fost cel ales, ci Iacov. De aceea, atunci când a vorbit despre pedestalul pe care este așezată Capodopera pe care Dumnezeu o reconstruiește după căderea din Eden, fratele Branham a spus că este alcătuit din patru colțuri: Avraam, Isaac, Iacov și Iosif.

Avraam a reprezentat credința, Isaac a reprezentat dragostea, iar Iacov a reprezentat harul. Aleluia! De ce? Ce înseamnă aceasta? Pentru mine, chiar dacă în trecut m-am comportat ca și un Iacov, chiar dacă am făcut lucruri pe care le regret, harul Lui îmi este de-ajuns. Acele lucruri nu l-au scos pe Iacov afară din sămânța împărătească, din linia seminței alese. A avut niște probleme, sigur că a avut, și noi am avut, dar aceasta nu a schimbat apartenența noastră. Harul! Iar în al patrulea stadiu, El a adus desăvârșirea. Aleluia!

Să mergem în Geneza 30. Noi știm că Iacov a mers la Laban, unchiul său, ca să-și caute o soție. Acolo, a văzut-o pe Rahela și a dorit-o de soție, dar cu toate acestea, a trebuit s-o ia mai întâi pe Lea pentru că Laban l-a înșelat. Iacov a vrut s-o ia pe Rahela pentru care a slujit șapte ani, dar după noaptea nunții, a văzut că cea de lângă el era Lea și nu cea pentru care a slujit. El s-a dus la Laban și i-a spus că l-a înșelat, dar acesta i-a răspuns că în țara lor nu se obișnuiește să se dea fiica mai tânără înaintea celei mai mari, după care i-a cerut să mai slujească încă șapte ani ca s-o poată avea și pe Rahela. Iacov a fost de acord și astfel a primit-o și pe Rahela. A luat-o pe Rahela la el și a slujit încă șapte ani, dar în timpul celor șapte

ani, Rahela a fost stearpă, în timp ce Lea zămislea, zămislea și zămislea pentru că există două vițe, iar una o poate depăși pe cealaltă. Amin! Una o poate depăși pe cealaltă: mai multe școli, mai multe spitale, mai mulți convertiți în fiecare an, mai multe școli duminicale, mai multe cărți, mai multe contribuții, mai mulți bani peste ocean, mai mulți pentru misiuni, ei ne depășesc de departe.

Timp de șapte ani, Rahela nu a zămislit nimic, iar atunci a făcut o greșală, ca și Sara, și a spus: „O voi da pe slujnica mea.” Dar făgăduința nu a fost pentru o slujnică, pentru un program făcut de mintea omului, nu a fost pentru o altă cale, ci trebuia să vină prin ea, prin soția de drept, prin cea pe care el a iubit-o mai întâi, prin dragostea lui originală, prin dragostea lui dintâi, prin cea după care tânjea inima lui și pe care o dorea, prin lumina ochilor săi. Cine era aceea? Rahela. Dar ea nu a putut zămisli deloc timp de șapte ani

În Geneza 29.30-31, scrie:

„Iacov a intrat și la Rahela, pe care o iubea mai mult decât pe Lea, și a mai slujit la Laban alți șapte ani.

Domnul a văzut că Lea nu era iubită și a făcut-o să aibă copii, pe când Rahela era stearpă.”

Aici găsim din nou tiparul, că cea aleasă este stearpă.

Vreau să spun că faptul că rodești multe lucruri nu înseamnă nimic. Faptul că spui: „Am făcut cutare și cutare, mi-am pus mâinile peste oameni și au fost vindecați, am scos draci”, nu înseamnă prea mult, pentru că există un grup de oameni care se vor prezenta la tronul alb de judecată și care vor spune: „Doamne, nu am făcut noi lucrări mari în Numele Tău, nu am scos noi draci, nu i-am vindecat pe bolnavi, nu am făcut multe lucrări mari în Numele Tău?” Dar El le va spune clar: *„Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege.”*

Ei nu au fost niciodată într-o relație intimă cu El, într-o relație în care să rămână însărcinați cu El, ca să poată zămisli împreună cu El și să dea naștere Cuvântului Său, de aceea, sunt zămisliți de la o altă sursă, un impostor, un înlocuitor, un om pe un cal alb cu un arc dar fără săgeți, care arăta ca și Hristos dar era o sămânță impostoare de la un alt bărbat și despre care ei au crezut că era Hristos.

Dar Mireasa adevărată, Sămânța adevărată merge mai departe și mai departe, în

timp ce viața falsă rodește, rodește și rodește. **Eu cred că noi nu vom sta niciodată înaintea Domnului ca să spunem: „Doamne, eu am făcut, eu am făcut și am făcut!”, ci vom spune: „Doamne, eu nu am făcut nimic. Tu ai făcut totul. Eu am fost sterp, neajutorat, incapabil să zămislesc Cuvântul Tău, nu am putut să aduc la suprafață manifestarea Cuvântului, am încercat și am eșuat, am încercat și am eșuat, am încercat și am eșuat și nu am putut s-o fac, dar Tu ai făcut-o, Doamne. Tu ai făcut-o. Tu ești Cel mareț, Tu ești Cel Atotputernic, Tu ești Cel care ne-ai ridicat din țărâna pământului, Tu ești Cel care ai dat o casă femeii sterpe, pentru slava Ta, nu pentru a noastră.”**

Să citim din Geneza 30.22-24:

„Dumnezeu Și-a adus aminte de Rahela, a ascultat-o și a făcut-o să aibă copii.

Ea a rămas însărcinată și a născut un fiu și a zis: „Mi-a luat Dumnezeu ocară!”

Și i-a pus numele Iosif (Adaos), zicând: „Domnul să-mi mai adauge un fiu!”

După șapte ani în care a fost stearpă, când în cele din urmă a fost capabilă să zămislească, ea i-a dat naștere lui Iosif, pe care fratele Branham l-a ilustrat ca fiind desăvârșirea, un tip al lui Hristos. Așadar, pe cine a zămislit Rahela? Ea l-a dat naștere lui Hristos.

Ea a încercat să facă ceea ce a făcut și sora ei, a încercat să zămislească, dar nu a putut. Apoi, a încercat s-o întreacă pe sora ei, așa că a pus la cale un plan care era de fapt propria ei idee. Astfel, și-a luat slujnica și a dat-o soțului ei, dar nu a funcționat pentru că desăvârșirea nu putea veni așa. Singura cale prin care putea să vină Hristos era prin dragostea originală, prin prima dragoste, prin lumina ochilor săi, prin cea care i-a străpuns inima, prin cea pe care o dorea el, prin Rahela. Era singura cale prin care putea veni.

În continuare, vom merge în Judecători 13. nădăjduiesc că puteți vedea tiparul. Când au fost deschise Pecețile, fratele Branham a spus că aceasta a deschis întreaga Scriptură. Acum, Scriptura este o Carte deschisă, un Cuvânt deschis, iar Mireasa privește înăuntru. Când au fost deschise Pecețile, noi am auzit predicarea Tunetelor, am auzit care era însemnătatea calului alb. Este adevărat? Acum, noi înțelegem că acesta este duhul antihrist care a pornit în prima epocă; acum, putem înțelege însemnătatea calului roșu, că el se afla la putere, a luat o sabie și a

Început să ucidă, apoi a apărut calul negru care a început să controleze. Acum, noi știm toate aceste lucruri. Dar deschiderea Pечеților nu a avut loc doar pentru ca noi să cunoaștem tălmăcirea simbolurilor, ci a venit ca să fie deschise toate Scripturile; ne-a adus deschiderea Planului Răscumpărării ca să știm cine suntem noi, Cine este El, ce a făcut El pentru a ne răscumpăra, așa că acum putem merge înapoi și să vedem toate acestea în Biblie. Putem vedea Răscumpărarea, putem vedea Planul, putem vedea ce face El acum.

Să citim din Judecători 13.1-5:

„Copiii lui Israel au făcut iarăși ce nu plăcea Domnului, și Domnul i-a dat în mâinile filistenilor timp de patruzeci de ani.”

Patruzeci este întotdeauna numărul judecății, ceea ce înseamnă că ei se aflau sub judecată.

„Era un om în Țorea, din familia daniților, care se chema Manoah. Nevastă-sa era stearpă și nu năștea.”

Să ne oprim puțin aici. Vedem că ni se vorbește despre familia daniților. Cine sunt daniții? Cei din seminția lui Dan. Care era stema seminției lui Dan? Vulturul. Așadar, acum ajungem la timpul ungerii vulturului, ajungem în timpul lui Dan, iar în timpul lui Dan găsim o femeie stearpă. Vedeți? Pe culmile lui Mamre, când a venit jos acel mare Vultur, a găsit o femeie stearpă, iar aici, în timpul lui Dan, când a venit vremea ca ei să aibă un judecător, sub ungeria Vulturului, găsim din nou o femeie stearpă.

„Îngerul Domnului S-a arătat femeii și i-a zis: „Iată că tu ești stearpă și n-ai copii, dar vei rămâne însărcinată și vei naște un fiu.

Acum, ia bine seama să nu bei nici vin, nici băutură tare și să nu mănânci nimic necurat.

Căci vei rămâne însărcinată și vei naște un fiu. Briciul nu va trece peste capul lui, pentru că acest copil va fi închinat lui Dumnezeu din pântecul mamei lui și el va începe să izbăvească pe Israel din mâna filistenilor.”

Dacă privim tiparul aici, și dacă aveți o Biblie Scofield este și mai bine pentru că aceasta va face lucrurile mai ușor de înțeles, fiindcă în capitolul 13 găsim scris: *„Cea de-a șaptea apostazie și înrobire.”*

În cartea Judecătorilor vedem că Israelul s-a răzvrătit de șapte ori și au căzut în apostazie, iar când au făcut aceasta au ajuns sub robia unei națiuni străine. De șapte ori preumbrește cele șapte epoci ale Bisericii, iar aici am ajuns la cea de-a șaptea apostazie, la cea de-a șaptea robie și la al doispzezecelea judecător. Doispzezece este numărul desăvârșirii pentru evrei.

Când ajungem aici, la cea de-a șaptea etapă, vedem că există o femeie stearpă care nu putea zămisli, dar care a primit vizita unui înger-mesager care arăta ca un om. Ea a crezut că era un om căruia i-au dat să mănânce.

Așadar, era un bărbat, un înger-mesager. Când a venit acest bărbat? În cea de-a șaptea apostazie, sub cea de-a șaptea robie, sub ungerea vulturului. La cine a venit el? La o femeie care era stearpă. Vedeți? Ne-am întors din nou pe culmile din Mamre.

Prieteni, Biblia nu este scrisă ca să fie citită ca un ziar, ci trebuie citită prin ochii descoperirii, pentru că atunci solzii sunt dați jos de pe ochii noștri.

Fratele Branham a spus: „*Voi citiți printre rânduri.*” Voi nu trebuie să citiți printre rânduri, ci citiți ceea ce este scris și totul va începe să iasă la suprafață și să crească.

Sub aceasta, urma să aibă loc o naștere, iar copilul care urma să se nască avea să fie sub un jurământ de nazireu, urma să aibă șapte șuvițe care însemnau „separare”.

Dar caracterul sterp al femeii a fost vindecat într-un anumit timp, printr-un anumit mesaj venit de la un anumit mesager. De ce a venit Mesajul? A venit ca să înțelegem descoperirea lui Maleahi 4? Împlinirea lui Maleahi 4 a venit ca să ne aducă Mesajul. Mesajul a venit ca să ne aducă descoperirea Apocalipsei 10.1-7? Apocalipsa 10.1-7 a venit ca să ne aducă Mesajul. Ce este Mesajul? El vine. Cum vine? În taină. Care este venirea Sa tainică? „*Eu am deschis pântecul*”, iar El vine în Ea.

Să mergem în Geneza 38 unde găsim o poveste foarte neobișnuită, dar cred că nu va mai fi neobișnuită. Mie îmi plac foarte mult aceste lucruri. Am crescut într-o biserică pentecostală și-mi amintesc că am mers la multe biserici, așa că am văzut orice manifestare pentecostală care există. Îmi amintesc că atunci când eram copil, ajungeam la pasaje ale Scripturii ca cel de aici. Astfel, vom vorbi despre Tamar și

Iuda. Când ajungem la astfel de pasaje ale Scripturii, ne întrebăm: „Ce se petrece aici? Cum poate fi posibil așa ceva?” Atunci nu aveam nici o descoperire, nici o înțelegere și nu am auzit pe nimeni predicând despre această relatare pentru că ei nu știu ce să facă cu ea. Până când nu am ajuns la Mesaj, nimeni nu a știut ce să facă cu acest pasaj, dar el așează o umbră pentru ziua noastră, un tipar pentru voi și pentru mine. Amin!

Să mergem în Geneza 38.6-7:

„Iuda a luat întâiului său născut, Er, o nevastă numită Tamar.

Er, întâiul născut al lui Iuda, era rău înaintea Domnului și Domnul l-a omorât.”

Noi vedem că Tamar avea un soț. Ea se afla pe linia potrivită, pe linia lui Hristos prin Iuda, deoarece Hristos urma să vină pe linia lui Iuda pentru că sceptrul i-a fost dat lui Iuda. Împăratul urma să vină prin Iuda, iar această femeie era căsătorită cu întâiul născut al lui Iuda, ceea ce făcea din ea, femeia aleasă să ducă sămânța mai departe. Ea făcea parte din biserică întâiului născut. Care întâi născut? Al lui Iuda. Ea se afla în locul potrivit, iar Iuda a fost al patrulea fiu al lui Israel. Amin!

Noi vedem că lui Tamar i-a fost dat un soț, dar înainte ca ea să poată zămisli de la soțul ei, el a murit. Atunci, a fost dată celui de-al doilea născut, dar acesta a refuzat să-i dea sămânța lui ca să ridice sămânța fratelui său, deoarece copilul urma să fie crescut nu numai pentru fratele său care fusese întâiul născut, ci și pentru Iuda. Sămânța fratelui său trebuia să meargă mai departe, dar al doilea fiu al lui Iuda a refuzat să facă aceasta, ceea ce i-a adus și lui moartea. Apoi, cel mai tânăr dintre fiii lui Iuda era prea tânăr pentru aceasta.

Să reluăm povestea de la versetul 11-14:

„Atunci, Iuda a zis nurorii sale Tamar: „Rămâi văduvă în casa tatălui tău până va crește fiul meu Șela.” Zicea așa ca să nu moară și Șela ca frații lui. Tamar s-a dus și a locuit în casa tatălui ei.

Au trecut multe zile și fata lui Șua, nevasta lui Iuda, a murit. După ce au trecut zilele de jale, Iuda s-a suit la Timna, la cei ce-i tundeau oile, el și prietenul său Hira, Adulamitul.

Au dat de veste Tamarei despre lucrul acesta și i-au zis: „Iată că socru-tău se suie la Timna, ca să-și tundă oile.”

Atunci, ea și-a lepădat hainele de văduvă, s-a acoperit cu o maramă, s-a îmbrăcat în alte haine și a șezut jos la intrarea în Enaim, pe drumul care duce la Timna, căci vedea că Șela se făcuse mare, și ea nu-i fusese dată de nevastă."

Acum, trebuie să ne punem în locul lui Tamar. Fiind căsătorită cu întâiul născut al lui Iuda, Tamar era vasul care trebuia să dea naștere seminței ca să continue linia. De ce? Pentru că atunci când s-a căsătorit cu el, ea a devenit parte din soțul ei, i-a aparținut lui și trebuia să dea naștere seminței, trebuia să zămislească. Asupra ei exista o ungeră care nu avea nimic a face cu plăcerea, cu pofta, ci era o ungeră care spunea: „Tu trebuie să dai naștere liniei seminței!” De ce? Pentru că trebuia să existe o linie care să continue din Iuda.

Îmi amintesc că fratele Biskal a predicat odată despre acest pasaj și a spus: „Vedeți, pentru văduvie și pentru prostituție există haine diferite.” Astfel, ea și-a dat jos hainele sale de văduvă și le-a luat pe cele ale prostituției, dar fratele nostru a continuat: „Este interesant că în zilele noastre avem aceleași haine atât pentru văduvie, cât și pentru prostituție. În zilele în care trăim noi ele sunt aceleași.”

„Iuda a văzut-o și a luat-o drept curvă, pentru că își acoperise fața.

S-a abătut la ea din drum și a zis: „Lasă-mă să mă culc cu tine!” Căci n-a cunoscut-o că era noră-sa. Ea a zis: „Ce-mi dai ca să te culci cu mine?”

El a răspuns: „Am să-ți trimit un ied din turma mea.” Ea a zis: „Îmi dai un zălog până îl vei trimite?”

El a răspuns: „Ce zălog să-ți dau?” Ea a zis: „Inelul tău, lanțul tău și toiagul pe care-l ai în mână.” El i le-a dat. Apoi s-a culcat cu ea și ea a rămas însărcinată de la el.

Ea s-a sculat și a plecat; și-a scos marama și s-a îmbrăcat iarăși în hainele de văduvă.” (v. 15-19).

Așadar, Tamar a făcut aici ceea ce noi nu ne-am fi putut imagina niciodată și nu am fi spus niciodată că așa ceva este în ordine, că este corect. Dar întrebarea care se ridică este: „A fost bine?” Adevărul este că a existat ceva care o motiva. Ea a înțeles că Iuda nu-i va da niciodată pe fiul său cel tânăr, a înțeles că el nu-i va da sămânța pe care s-o crească pentru soțul ei care era întâiul născut al lui Iuda, ea fiind singurul vas care putea s-o poarte. Tamar își cunoștea poziția, știa cine era,

care era scopul ei, chemarea ei, știa care îi era locul și ce trebuia să facă, iar când a înțeles că următorul fiu al lui Iuda nu avea să-i dea niciodată sămânța lui, și-a zis: „Voi merge la sămânța originală. Voi merge la sursă.” Iar atunci a făcut ceva ce pare oribil: a ieșit și a jucat rolul unei curve amăgindu-l pe socrul ei. Ce a determinat-o să facă aceasta? Faptul că era singură? Căuta cumva o relație? Căuta o întâlnire? Nu, prieteni, ceea ce s-a întâmplat nu a avut nimic a face cu plăcerea, cu senzualitatea sau cu orice altceva firesc, poziția ei cerea ca ea să primească sămânța lui Iuda.

Dar poziția noastră? Noi nu am venit aici doar pentru o sărbătoare de închinare entuziastă, cu lumini și fum, unde să ne simțim bine, ca să aducem un mesaj prin care să ne simțim bine, ci am venit pentru că noi suntem cei care trebuie să zămislăm Sămânța. Suntem singurii de pe pământ care putem s-o facem, este ceea ce ne motivează, ceea ce ne atrage, de aceea ascultăm casetele, citim Cartea, venim la biserică și avem părtășie. Nu este o dorință firească, o poftă a trupului, ci în viața noastră există o ungere care este mult mai mare decât ne putem imagina. Voi puteți pleca de aici și să spuneți: „Acesta a fost un serviciu bun”, în timp ce altcineva zice: „Nu știu despre ce a vorbit, pentru mine a fost plictisitor.” Dar pentru voi nu este plictisitor. Este Sămânța, iar voi spuneți: „Trebuie s-o am!”

Biblia spune că există unele lucruri care nu spun niciodată: „Destul!” Mormântul și pântecul sterp spun: „Trebuie să zămislesc, trebuie să zămislesc, trebuie să dau naștere seminței!” Aceasta este ceea ce ne conduce viața, prieteni! Poate de aceea am luat-o uneori pe un drum ocolitor, poate am mers în locuri ciudate, dar vom ajunge din nou exact aici pentru a primi Sămânța.

Iuda a aflat ce a făcut Tamar. I s-a spus că nora lui este însărcinată și dintr-o dată a devenit nervos pentru că ea a jucat rolul unei curve. A jucat ea rolul unei curve? În mod practic, da. Avea ea dreptul la sămânță? Ea a jucat într-adevăr rolul unei curve, dar avea un drept care i-a fost refuzat. Metoda ei a fost neconvențională, dar dorința îi era îndreptățită. În trecut, au fost momente în care metoda noastră a fost neconvențională, dar ce am dorit? Poate și noi am încercat să oferim o slujnică, poate am încercat să dăm naștere unei semințe într-un alt fel, dar scopul nostru nu a fost greșit, ci trebuia să așteptăm timpul potrivit.

Tamar avea dreptul la sămânță, dar acest drept i-a fost refuzat, iar aceasta a motivat-o să spună: „Dacă nu vine ea la mine, voi merge eu la ea. Voi lua eu acea sămânță. Dacă trebuie să recurg la înșelăciune, o voi face și voi lua acea

sămânță.” Priviți la Iacov. El dorea dreptul de întâi născut, dorea binecuvântarea. Metoda lui a fost neconvențională, dar dorința lui a fost dreaptă.

După cele întâmplate, Tamar a ajuns înaintea lui Iuda, iar el a întrebat-o: „Ce ai făcut? Vei fi omorâtă cu pietre pentru că ai jucat rolul unei curve!” Ei au avut o discuție, iar ea i-a spus: „Așa este, dar înainte ca să mă omorâți cu pietre, dați-mi voie să vă arăt lucrurile celui cu care am rămas însărcinată.” Apoi, a scos inelul, lanțul și toiagul lui Iuda și a spus: „Bărbatul care este posesorul acestor obiecte, este cel cu care am rămas însărcinată.” Când s-a uitat, Iuda a recunoscut propriile sale obiecte și ascultați ce a spus: „Ea este mai neprihănită decât mine.” De ce? Pentru că el a dorit să aibă o relație cu o curvă, iar dorința lui a fost senzuală, a dorit plăcere, dar Tamar a dorit sămânța, motivația ei a fost Cuvântul, a fost să zămislească linia lui Iuda pentru ca ea să aibă continuitate. Motivația ei a fost dreaptă, curată, în timp ce a lui Iuda a fost greșită pentru că el reținea sămânța. Ea avea dreptul la acea sămânță, așa că a luat ceea ce era a ei.

Să mergem în 1Samuel 1.1-20:

„Era un om din Ramataim-Țofim, din muntele lui Efraim, numit Elcana, fiul lui Ieroham, fiul lui Elihu, fiul lui Tohu, fiul lui Țuf, efratit.

El avea două neveste: una se numea Ana, iar cealaltă, Penina. Penina avea copii, dar Ana n-avea.”

Ne întoarcem înapoi la cele două linii. Una rodea, dar cealaltă era stearpă. Puteți vedea tiparul? Este un tipar încurajator, prieteni.

„Omul acesta se suia în fiecare an din cetatea sa la Silo, ca să se închine înaintea Domnului oștirilor și să-l aducă jertfe. Acolo se aflau cei doi fii ai lui Eli, Hofni și Fineas, preoți ai Domnului.

În ziua când își aducea Elcana jertfa, dădea părți nevestei sale Penina, tuturor fiilor și tuturor fiicelor pe care le avea de la ea.

Dar Anei îi dădea o parte îndoită, căci iubea pe Ana. Dar Domnul o făcuse stearpă.

Potrivnică ei o înțepa deseori, ca s-o facă să se mânie, pentru că Domnul o făcuse stearpă.”

Acum, dintr-o dată vedem că soția cealaltă o prigonea pe Ana. De ce? Pentru că ea

nu putea zămisli. Astfel, Penina spunea: „Eu am copii! Uite darurile pe care le primesc datorită lor, privește jertfele pe care le putem aduce datorită copiilor mei, privește la ceea ce pot face eu, dar tu, ce poți face?”

Înțelegeți? „Noi avem școli, grade, noi avem și avem, avem școli biblice, tabere pentru copii, avem o mie de copii care vin în tabăra noastră, construim atâtea clădiri în acest interval de timp, dar voi ce ați făcut?” Ana aștepta. Noi ce așteptăm? Sămânța originală. Așteptăm zămislirea adevărată ca să dăm naștere seminței adevărate. Aleluia!

„Și în toți anii era așa. Ori de câte ori se suia Ana la Casa Domnului, Penina o înțepa la fel. Atunci, ea plângea și nu mânca.

Elcana, bărbatul ei, îi zicea: „Ana, pentru ce plângi și nu mănânci? Pentru ce ți-este întristată inima? Oare nu prețuiesc eu pentru tine mai mult decât zece fii?”

Ana s-a sculat, după ce au mâncat și au băut ei la Silo. Preotul Eli ședea pe un scaun, lângă unul din ușorii Templului Domnului.

Și Ana se ruga Domnului cu sufletul amărât și plângea!

Ea a făcut o juruință și a zis: „Doamne, Dumnezeul oștirilor! Dacă vei binevoi să cauți spre întristarea roabei Tale, dacă-Ți vei aduce aminte de mine, și nu vei uita pe roaba Ta și dacă vei da roabei Tale un copil de parte bărbătească, îl voi închina Domnului pentru toate zilele vieții lui și brici nu va trece peste capul lui.”

Fiindcă ea stătea multă vreme în rugăciune înaintea Domnului, Eli se uita cu băgare de seamă la gura ei.

Ana vorbea în inima ei și numai buzele și le mișca, dar nu i se auzea glasul. Eli credea că este beată

și i-a zis: „Până când vei fi beată? Du-te de te trezește.”

Ana a răspuns: „Nu, domnul meu, eu sunt o femeie care suferă în inima ei și n-am băut nici vin, nici băutură amețitoare, ci îmi vărsam sufletul înaintea Domnului.

Să nu iei pe roaba ta drept o femeie stricată, căci numai prea multa mea durere și supărare m-a făcut să vorbesc până acum.”

Eli a luat din nou cuvântul și a zis: „Du-te în pace, și Dumnezeul lui Israel să

asculte rugăciunea pe care l-ai făcut-o!"

Ea a zis: „Să capete roaba ta trecere înaintea ta!” Și femeia a plecat. A mâncat și fața ei n-a mai fost aceeași.

S-au sculat dis-de-dimineasă și, după ce s-au închinat până la pământ înaintea Domnului, s-au întors și au venit acasă, la Rama. Elcana s-a culcat cu nevastă-sa Ana, și Domnul Și-a adus aminte de ea.

Când i s-au împlinit zilele, Ana a rămas însărcinată și a născut un fiu, căruia i-a pus numele Samuel (Dumnezeu a ascultat), „căci”, a zis ea, „de la Domnul l-am cerut”.

Ana era plină de amărăciune și în ocară, dar care era motivul suferinței ei? Ea dorea să dea naștere seminței. Acesta era motivul.

În Vechiul Testament totul era firesc, dar pentru noi este duhovnicesc. Astfel, pe cât de mare a fost amărăciunea și cerința ei pentru că era stearpă, la fel trebuie să fie și amărăciunea, cerința și strigătul nostru spre Domnul și să spunem: „Doamne, îmi vărs amărăciunea sufletului înaintea Ta.” Ana era batjocorită de cele care puteau zămisli, de cealaltă soție. Ea putea face tot felul de lucruri, dar Ana nu putea face nimic deoarece noi nu ne putem face pe noi înșine să zămislim. Indiferent cât de mult încercăm, câte casete ascultăm, câte predici citim, de câte ori venim la biserică sau de câte ori venim la altar, noi nu putem să ne facem pe noi înșine să zămislim pentru că este un act suveran al lui Dumnezeu.

Așadar, ceea ce putem vedea noi în ceea ce am citit este actul suveran al lui Dumnezeu. Noi nu putem produce nimic. Ana nu a putut zămisli, dar a mers în locul potrivit, pentru că Șilo era locul prezenței Sale. Astfel, ea a mers acolo sus și a oferit jertfa corectă, a făcut tot ceea ce trebuia să facă conform Cuvântului pentru epoca sa, după care s-a dus înaintea Domnului și a început să-și toarne sufletul, inima înaintea Lui. Dar ea nu a spus: „Doamne, dă-mi un fiu care să aibă grijă de mine la bătrânețe, dă-mi un fiu pentru ca cealaltă soție să nu mai rădă de mine”, ci a spus: „Dă-mi un fiu pe care să Ți-l pot închina. Dă-mi ceva pentru slava Ta, pentru slujba Ta, dă-mi ceva pentru Tine.”

Vedeți, aici se schimba dintr-o dată ceva. Ana nu dorea un fiu ca să închidă gura celeilalte femei; ea nu dorea ceva cu care să se laude, cu care să se etaleze și să spună: „Pot scoate afară draci, pot vindeca bolnavii. Vrei să știi câți oameni au fost vindecați săptămâna trecută în rândul de rugăciune?”

Prieteni, cererea ei nu a avut nimic a face cu aceasta. Ea nu a dorit ceva cu care să se etaleze, ci era dispusă să-l dea Domnului tot sufletul, toată viața, toate visele, toate ambițiile sale și rodul pântecului ei. Noi suntem dispuși să-l dăm totul Domnului? Ați ajuns într-un punct în care să spuneți: „M-am săturat să fiu sterp!”? **Noi trebuie să rodim Cuvântul deplin. Nu un Cuvânt parțial, ci tot Cuvântul. Noi trebuie să zămislim întreaga Viață a lui Isus Hristos.** V-ați săturat să spuneți: „Fac compromis aici, stau pe picioarele mele aici, aștept să se întâmple ceva aici.”? Mergeți în locul potrivit pentru închinare, în locul rânduit de Dumnezeu pentru închinare, mergeți în prezența Lui și spuneți: „Doamne, îmi vărs sufletul înaintea Ta și nu doresc nimic pentru mine. Eu însetez și flămânez pentru că peste mine este Ceva care mă împinge și mă motivează, fiindcă trebuie să zămislesc Cuvântul Tău. Trebuie să se întâmple, Doamne. Cuvântul Tău pentru vindecare, pentru izbăvire, pentru virtuți, pentru Viața lui Hristos, totul trebuie să se nască prin pântecul meu. Nu pentru mine, pentru că eu Îți dau totul Ție.” Este un motiv diferit. De ce doriți să fiți vindecați, de ce doriți să primiți un răspuns la rugăciunile voastre? Pentru voi sau pentru El? Vedeți, Ana se ruga o altfel de rugăciune.

În continuare, aș vrea să citim ce a spus fratele Branham în mesajul „Epoca bisericii Pergam” din Cartea epocilor Bisericilor și aș vrea să fiți foarte atenți deoarece pentru mine aceasta este una din cele mai importante părți ale Mesajului:

„Într-o noapte, în timp ce-L căutam pe Domnul, Duhul Sfânt mi-a spus: „Ia creionul și scrie!”

Cine a scris? Mâna unui profet, dar Cel care i-a spus să ia creionul și să scrie a fost Duhul Sfânt. El a spus că mâna lui se mișca pur și simplu scriind, iar mai târziu, a trebuit să se oprească pentru a citi. Aceasta suntem pe cale să citim noi, o porțiune din aceasta.

„În timp ce am pus mâna pe creion ca să scriu, Duhul Sfânt a adus un mesaj pentru biserică. Trebuia să vi-l aduc vouă pentru că avea de-a face cu Cuvântul și cu Mireasa.

Iată ce încerc să vă spun: Legea reproducerii spune că fiecare specie trebuie să se înmulțească după soiul ei, potrivit Geneza 1.11: „Apoi Dumnezeu a zis: „Să dea pământul verdeață, iarbă cu sămânță, pomi roditori, care să facă rod după soiul lor

și care să aibă în ei sămânța lor pe pământ.” Și așa a fost.” Indiferent de viața care se afla în sămânță, aceasta venea la suprafață într-o plantă, iar în cele din urmă într-un rod.

Aceeași lege se aplică și bisericii de astăzi. Sămânța care a pornit biserica va veni la suprafață și va fi la fel ca Sămânța originală pentru că este aceeași Sămânță. **În aceste zile din urmă, adevărata Biserică Mireasă (Sămânța lui Hristos) va ajunge la Piatra de încheiere și pe măsură ce se apropie de El, va fi Supra-biserica, o Supra-rasă. Cei din Mireasă Se vor asemena atât de mult cu El încât vor fi chiar după chipul Său. Aceasta se întâmplă ca să fie uniți cu El. Ei vor fi una, vor fi Însuși manifestarea Cuvântului Dumnezeuului celui viu.** Dar denominațiunile nu pot rodi aceasta (pentru că au o sămânță greșită, amestecată), de aceea vor produce crezurile și învățăturile lor, amestecate cu Cuvântul, iar acest amestec dă naștere unui hibrid.

Primul fiu (Adam) a fost Cuvântul-sămânță vorbit al lui Dumnezeu și i s-a dat o mireasă pentru a se reproduce. Acesta este motivul pentru care i-a fost dată o mireasă: ca să se reproducă...”

Cine era Adam? Un Cuvânt-sămânță vorbit al lui Dumnezeu în trup de carne, căruia i s-a dat o mireasă pentru a se reproduce pe sine însuși:

„...să dea naștere unui fiu al lui Dumnezeu. Dar ea a căzut. A căzut prin hibridare și a provocat moartea sa.

Celui de-al doilea Fiu (Isus) care era tot un Cuvânt-sămânță vorbit al lui Dumnezeu, i-a fost dată o mireasă așa cum i-a fost dată și lui Adam. Dar înainte ca El să Se poată căsători cu ea, a căzut și ea. Asemenea soției lui Adam, și ea a fost pusă la încercare, ca să se vadă dacă poate să creadă Cuvântul și să trăiască prin El, sau Îl va pune la îndoială și va muri. Ea s-a îndoit, a părăsit Cuvântul și a murit.

Dumnezeu Îi va aduce lui Hristos o Mireasă iubită, micuțul grup al adevăratei Semințe a Cuvântului. Ea este Fecioara Cuvântului Său; este o fecioară pentru că nu cunoaște învățături sau dogme făcute de mâna omului. Prin mădularele Miresei va fi împlinit tot ceea ce a fost făgăduit de Dumnezeu că se va manifesta în Fecioară.”

Atunci ce trebuie să facem noi? Tot ceea ce a trebuit să facă Maria. Ce a trebuit să facă ea? Să-L aducă pe Hristos pe pământ, în trup.

„Cuvântul făgăduinței a venit la fecioara Maria, iar acel Cuvânt al făgăduinței era El Însuși făcut trup. Dumnezeu S-a făcut trup. În timpul acela, a acționat El Însuși și a împlinit propriul Său Cuvânt al făgăduinței în fecioară. Cel care i-a adus mesajul a fost un Înger, dar mesajul îngerului era Cuvântul lui Dumnezeu. Isaia 9.6. El a împlinit în acel timp tot ceea ce era scris despre El, pentru că ea a acceptat Cuvântul Lui pentru ea.”

Lui Adam i-a fost dată o mireasă ca să se reproducă pe el însuși pe pământ, iar lui Hristos I-a fost dată o Mireasă ca să se petreacă același lucru și cu El, însă ea a căzut. Dar din Sămânța adevărată va ieși o Mireasă curată, o Fecioară care nu va recunoaște nici o învățătură făcută de om, nici o doctrină. Cu ce scop Îi va fi dată lui Hristos această Mireasă? Ca să Se reproducă din nou pe Sine Însuși în trup de carne pe pământ. De ce suntem noi aici? Ca să-L zămislim pe Hristos în trup de carne, ca să-L reproducem pe El în trup de carne. Acesta este scopul vieții noastre, aceasta este ungera care acoperă și care lucrează în viața noastră. Noi nu ne-am născut numai ca să recunoaștem lucruri care s-au petrecut în urmă cu cincizeci sau șaiszeci de ani, ci suntem aici ca să aducem la suprafață manifestarea lui Isus Hristos în trup, în ziua de astăzi. Altceva nu va funcționa, prieteni.

De ce strigăm? De ce plângem la altar și ne vărsăm sufletul? O facem spunând: „Doamne, doresc o slujbă mai bună. Tu știi că am nevoie de o mașină mai bună și mi-ar plăcea s-o am pe aceasta”? Sau spuneți: „Doamne, trebuie să zămislesc, Viața Ta trebuie să Se nască prin mine, trebuie să Te reproduci prin mine. Nu mai pot continua așa, nu mai pot purta ocară de a nu trăi Viața Ta, Tu trebuie să fii totul, iar eu trebuie să fiu nimic, pentru că Mireasa Ta trebuie să facă tot ce ai făcut Tu în Cuvântul Tău”? Aceasta ne-a spus profetul? Domnul nu Și-a încheiat lucrarea când a fost acest bărbat pe pământ, ci a lăsat o parte din ea ca s-o facă prin Mireasă. Nimic înafară de aceasta nu ne va stâmpăra.

Voi nu flămânziți, nu însetați și nu strigați după mai multe privilegii, nu vreți beneficii pentru voi, nu doriți o manifestare a Cuvântului ca să aduceți la existență ceva, iar după aceea să mergeți să vă lăudați că puteți face aceasta, nu aceasta doriți pentru că este o motivație greșită și nu veți obține Sămânța.

Rugăciunea noastră trebuie să fie: „Ți-L voi da înapoi Ție. Dacă Te vei zămisli în mine, Îți voi da Ție rodul. Îmi vărs sufletul înaintea Ta, flămânzesc și însetez pentru manifestarea Cuvântului Tău în mine.”

Noi știm că trebuie să fie în Mireasă, că a fost făgăduit că în această zi va fi în Ea; știm că vor avea loc multe lucruri mari prin Ea, dar nu suntem foarte interesați de aceasta; noi facem parte din Ea, dar eu nu sunt interesat de partea de aici, ci sunt interesat ca Viața lui Hristos să preia viața mea firească, sunt interesat de manifestarea Cuvântului și pun deoparte orice alt fel de manifestare: manifestările firii, ale geneticii mele, ale creșterii mele, ale mediului în care trăiesc. Vreau ca toate acestea să moară, ca să vină la suprafață manifestarea lui Hristos prin viața mea.

În mesajul „Hristos este Taina lui Dumnezeu descoperită”, scrie:

„Țineți minte! Ca Mireasă a Sa, noi suntem însărcinați cu Duhul Său. Vedeți, Biserica ce nu naștea copii, este însărcinată de Duhul Său, cu Numele Său, purtând Numele Său, purtând Viața Sa; aducând la suprafață semnele Vieții Sale, dovada învierii Sale evidentă cu întâietatea; arătând că El nu este mort, ci este viu în vecii vecilor.”

Doriți aceasta? Este acesta strigătul pântecului vostru: ca acea Sămânță să vină la suprafață? Amin!

„Aceasta este Viața veșnică legitimând în fața lumii că noi suntem vii în El.

Cum știți voi că sunteți un mădular al Bisericii? Pentru că Hristos trăiește în voi și sunteți atât de însărcinați cu Duhul Lui încât sunteți un întemnițat față de orice altceva. Voi sunteți prizonierii Evangheliei, ai Cuvântului și puteți da naștere copiilor Lui pentru că sunteți un întemnițat.

Voi nu puteți săvârși curvie pentru că sunteți deja însărcinați. Glorie! El nu vă poate prinde pentru că pântecul vieții este închis pentru orice altceva. Voi sunteți deja ai Lui, prin rânduirea Sa mai dinainte. Astfel, Sămânța aceea a venit la Viață și lumea nu mai poate intra înăuntru.

Oh, cum aș dori să rămânem la subiectul acesta timp de o oră! Sunt sigur că înțelegeți. Hristos și numai ai Săi! Totul este deja încheiat. Sămânța era acolo, exista deja. Când a fost pusă acolo? „El ne-a rânduit la Viața veșnică, înainte de întemeierea lumii.” Și de îndată ce fluxul dătător de Viață, Sămânța care se afla acolo... Alte semințe care ar veni înăuntru, nu ar putea să preia controlul, pur și simplu nu ar putea s-o facă.”

Slăvit să fie Domnul pentru că deși au existat alte lucruri pe care le-am auzit, alte idei pe care le-am avut, alte lucruri pe care am încercat să le credem, sămânța aceea nu a putut să se înrădăcineze în sufletul nostru. Au putut trece prin mintea noastră, dar nu au putut să se înrădăcineze. Nici o altă sămânță care ar fi venit înăuntru nu ar fi putut să facă aceasta.

„Dar când vine acea Sămânță înăuntru, închide pântecul repede și toate celelalte semințe sunt scoase afară, pur și simplu.”

Fratele Branham a spus că nașterea din nou are loc atunci când Cuvântul vine la Cuvânt, Sămânța la Sămânță și Viața la Viață. Este adevărat? El a spus:

„Un câine cu un alt câine vor da naștere unui câine. O pasăre cu o altă pasăre vor da naștere unei păsări, dar un câine cu o pisică nu vor rodi nimic!”

De aceea, înainte de nașterea din nou, când trăiați o altă viață, șarpele încerca să semene tot felul de semințe în voi, dar voi nu sunteți sămânța șarpelui. Vedeți? Semințele acelea nu aveau cum să se înrădăcineze acolo, ci doar Sămânța originală se putea înrădăcina și putea prelua controlul, pentru că în sufletul vostru voi nu sunteți sămânța șarpelui, nu ați venit de la șarpe, nu sunteți amestecați și nu sunteți hibridați. Nu poate prelua controlul nimic altceva!

Un câine și o pisică nu vor rodi nimic, un urs și un leu nu vor rodi nimic, ci trebuie să fie din aceeași specie. Astfel, când Cuvântul vine la același Cuvânt, poate veni Viața. Diavolul încearcă să semene învățătura sa, ideile sale, sămânța sa hibridă, dar aceasta nu va prinde rădăcini în interiorul vostru. Poate ați încercat s-o credeți, poate ați fost la zeci de biserici, poate ați încercat să primiți o sămânță de la altcineva, dar nu contează, nu contează de la câte specii diferite ați încercat să primiți sămânță deoarece aceasta nu va funcționa pentru că în voi este material genetic de la Tatăl. Astfel, nu se va înrădăcina nici o altă sămânță, ci trebuie să vină în contact cu același ADN, cu aceeași specie.

Ne mai întrebăm de ce vulturul nu se poate înmulți în curtea găinilor? Vulturul poate rămâne alături de găini oricât dorește el, dar nu va exista nici o reproducere până când nu se întâlnește cu Vulturul. Mulți dintre noi eram în curtea găinilor și ne întrebam de ce nu ne putem reproduce, pentru că încercam dar nu aveam nici un rezultat. Aceasta s-a întâmplat până când am înțeles: „Eu nu sunt o găină!” Dintr-o dată am înțeles: „Am primit sămânță de la o sursă greșită!”, și nu a funcționat. Apoi, am primit Sămânța de la Sursa potrivită și a avut loc concepția. De ce?

Pentru că noi am fost rânduiți să primim Cuvântul-sămânță pentru epoca noastră, iar Cuvântul-sămânță a fost rânduit să trezească Sămânța din interiorul nostru.

„Dar când vine acea Sămânță înăuntru, închide pântecul repede și toate celelalte semințe sunt scoase afară, pur și simplu, iar voi deveniți un întemnițat înconjurat în Hristos. Hristos în voi, Viața Sa aducând la suprafață dovada Sa, semnele Sale. O, Doamne! Priviți! Aducând semnele Vieții Sale ca dovadă a învierii Sale, dovedind lumii că avem Viața veșnică, dovedind lumii că noi suntem vii în El. Gândiți-vă la aceasta: vii cu Dumnezeu, Răscumpărătorul nostru, care ne-a creat pentru același scop; Biserica și Viața Sa creatoare în noi.”

Să mergem în Luca 1. Nădăjduiesc că vă puteți vedea poziția, că puteți vedea că sunteți ca și Tamar, că puteți vedea că voi sunteți singurii care puteți primi Sămânța originală. Voi sunteți singurii care aveți dreptul la Sămânța originală. Puteți trece prin multe verigi ca s-o obțineți, puteți conduce două ore sau două ore și jumătate, poate ați vândut totul și v-ați mutat într-un loc în care puteți auzi adevăratul Cuvânt-sămânță al lui Dumnezeu, poate ați renunțat la o afacere, la o familie. De ce? Poate pentru că sunteți la fel de flămânzi ca Tamar, la fel de însetați ca Ana sau la fel de disperați ca Rahela pentru că trebuie să zămisiți. Poate în voi există Ceva care spune: „Trebuie să-L aduc la suprafață pe Hristos, trebuie să primesc Cuvântul Său, trebuie să Se manifeste în mine, trebuie să vină la suprafață.”

În Luca 1.5-7, citim:

„În zilele lui Irod, împăratul Iudeii, era un preot numit Zaharia, din ceata lui Abia. Nevasta lui era din fetele lui Aaron, și se chema Elisabeta.

Amândoi erau neprihăniți înaintea lui Dumnezeu și păzeau fără pată toate poruncile și toate rânduielile Domnului.

N-aveau copii, pentru că Elisabeta era stearpă; și amândoi erau înaintați în vârstă.”

Aici găsim din nou o femeie stearpă. Vedem că ambii soți erau înaintați în vârstă, că erau bătrâni, dar a existat un înger care i-a adus lui Zaharia un mesaj. Zaharia urma să tămâieze în Templu, ceea ce arată că cei doi, Zaharia și Elisabeta, făceau parte din sistem. Ei făceau parte din sistemul denominațional, iar ea era stearpă, vechea, bătrâna biserică mamă era stearpă. Dar la timpul rânduit mai dinainte, El avea să aducă un premergător, din sistem. El avea să-l aducă pe Ioan Botezătorul,

premergătorul lui Hristos. De unde avea să-l aducă El? Din pântecul sterp al cuplului bătrân. Elisabeta era o fiică a copiilor lui Aaron, iar Zaharia era preot. Ei erau în sistem, făceau parte din sistemul denominațional care era un sistem bătrân, avea un pântec sterp și nu rodea nimic. Dar chiar în acest pântec urma să aibă loc o zămislire și din el avea să se nască premergătorul, pentru că El a spus un Cuvânt, Cuvântul făgăduinței, Cuvântul vorbit care a venit la împlinire.

Același lucru s-a repetat în zilele noastre. Fratele Branham s-a născut într-o biserică baptistă, ceea ce înseamnă că din punct de vedere duhovnicesc, el a ieșit din vechiul sistem. Dar noi am văzut că în copilăria sa, în primii săi ani de viață firească, viața firească fiind o preumbrire a vieții duhovnicești, Ioan Botezătorul a părăsit sistemul și s-a dus în pustie. De ce a făcut aceasta? Pentru că el trebuia să iasă înafara taberei ca să-L găsească pe Hristos. Înseamnă că noi trebuie să ieșim înafara taberei ca să-L găsim pe Hristos.

Apoi, el s-a întors din pustie predicând mesajul Său.

Din punct de vedere duhovnicesc, fratele Branham s-a născut în sistemul denominațional. El a ajuns foarte devreme la experiența sa creștină, iar atunci a înțeles că trebuie să părăsească sistemul și să iasă afară din tabără ca să-L găsească pe Hristos. El a venit din pustie și a predicat mesajul. Vedeți tiparul? Acesta este felul în care a venit premergătorul, dar nu acesta este felul în care vine Mireasa, nu acesta este felul în care vine Fecioara. Este diferit pentru că acela a fost vechiul sistem, dar acum există o Femeie tânără. Acea tânără este Maria.

Să privim la versetul 24:

„Peste câțva timp, Elisabeta, nevasta lui, a rămas însărcinată și s-a ținut ascunsă de tot cinci luni. „Căci”, zicea ea,

„iată ce mi-a făcut Domnul, când Și-a aruncat ochii spre mine, ca să-mi ia ocară dintre oameni.

În luna a șasea, îngerul Gavril a fost trimis de Dumnezeu într-o cetate din Galileea, numită Nazaret...” (v.24-26).

Nădăjduiesc că sunteți atenți la aceste numere. Eu nu am timp să mă opresc întotdeauna la ele, dar vedem că Maria a primit vizita unui mesager în luna a șasea, iar acest mesager i-a spus cine era ea și care era chemarea ei.

„...la o fecioară logodită cu un bărbat, numit Iosif, din casa lui David. Numele fecioarei era Maria.

Îngerul a intrat la ea și a zis: „Plecăciune ție, căreia ți s-a făcut mare har; Domnul este cu tine, binecuvântată ești tu între femei!”

Tulburată foarte mult de cuvintele acestea, Maria se întreba singură ce putea să însemne urarea aceasta.

Îngerul i-a zis: „Nu te teme, Marie; căci ai căpătat îndurare înaintea lui Dumnezeu.

Și iată că vei rămâne însărcinată și vei naște un fiu, căruia îi vei pune numele Isus.

El va fi mare și va fi chemat Fiul Celui Preaînalt; și Domnul Dumnezeu îi va da scaunul de domnie al tatălui Său David.

Va împărăți peste casa lui Iacov în veci, și Împărăția Lui nu va avea sfârșit.”

Maria a zis îngerului: „Cum se va face lucrul acesta, fiindcă eu nu știu de bărbat?”

Îngerul i-a răspuns: „Duhul Sfânt Se va coborî peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri. De aceea, Sfântul care Se va naște din tine, va fi chemat Fiul lui Dumnezeu.” (v. 27-35).

De aici vedem că Maria nu se afla în aceeași condiție ca și Elisabeta, pentru că Elisabeta nu era fecioară, era într-un sistem și a primit sămânța de la un preot. Este adevărat? Din acel sistem bătrân urma să vină un premergător, dar după ce a existat un anunț și s-a ajuns la timpul premergătorului, noi ajungem la timpul fecioarei. Ce se întâmplă în timpul fecioarei? Fratele Branham ne-a spus că așa cum lui Adam i s-a dat o soție ca să se înmulțească și lui Hristos i s-a dat o soție, însă ea a căzut. Dar la sfârșitul timpului, dintr-o rămășiță a Seminței, va exista o Mireasă. Ce va face Ea? Tot ceea ce i-a fost făgăduit fecioarei, iar aceasta vă pune pe voi și pe mine exact în Scripturi. Acest verset este pentru mine și pentru voi. La ea a venit un mesager și i-a spus că a primit trecere înaintea lui Dumnezeu.

Ați știut că ați primit trecere înaintea Lui? Nu! Până când nu ați venit la Mesaj, voi nu ați știut că ați primit trecere înaintea Lui. Ați știut că voi ați fost rânduiți să-L aduceți pe Hristos pe pământ? Nu! Până când nu am venit la Mesaj și nu l-am auzit pe mesager nu am știut nimic. Dar mesagerul m-a identificat, mi-a spus cine sunt, care este scopul meu și ce urmează să se întâmple, iar atunci am înțeles că am

primit trecere înaintea Lui. Atunci am înțeles că El a luat o slujnică, pe cineva care era săracă, a scos-o afară și a spus: „Mă voi manifesta prin tine!”

În continuare, aș vrea să citesc două citate, dintre care unul este din „Cuvântul vorbit este Sămânța originală”:

„Noi am fost însămânțați cu Cuvântul. Într-o zi, voi aduce Viața pe pământ și voi umple pământul.” Ceea ce a eșuat să facă Eva, a făcut Maria pentru că ea a luat Cuvântul. Eva a luat minciuna Satanei, dar Maria a luat Cuvântul lui Dumnezeu.”

Fiți foarte atenți! Eva trebuia să-i nască lui Adam un fiu al lui Dumnezeu în trup, pe pământ, dar a eșuat pentru că a părăsit Cuvântul. Când a părăsit Cuvântul, Eva nu a mai fost fecioară, dar ceea ce a eșuat să facă ea, a făcut Maria.

Ce a făcut Maria? A adus la suprafață pe pământ un Fiu al lui Dumnezeu în trup. Ce a făcut Maria pentru aceasta? Nimic. Ea doar a primit ceea ce a spus îngerul, s-a supus ascultătoare cuvintelor lui, iar Pruncul a început să crească în ea și să-i cuprindă viața. Maria nu a putut face nimic ca să se întâmple aceasta. Tot ce a putut face ea, a fost să mărturisească și să lase totul să se desfășoare de la sine.

Ce puteți face voi ca să aduceți la suprafață manifestarea Vieții lui Isus Hristos? Nimic. Puteți merge afară și să vorbiți oricât de mult doriți, puteți spune orice vreți, dar nu veți putea da naștere la nimic, pentru că Cel ce face aceasta este Dumnezeu și El o face cu voi, în voi și prin voi. Acesta este felul în care procedează El și o face la fel ca și cu Maria. Aceasta este făgăduința pentru voi, dar tot ce puteți spune este: *„Facă-mi-se după Cuvântul Tău!”* Deci, dacă Cuvântul Tău spune aceasta facă-mi-se și mie la fel!

Cuvântul Tău spune: *„Prin rănilile Tale sunt vindecat.”* Facă-mi-se după aceste cuvinte. Cuvântul Tău spune că pot cere anumite lucruri. *„Facă-mi-se după Cuvântul Tău!”* Este potrivit Cuvântului Tău.

Ce a făcut Maria? A mărturisit Cuvântul și s-a supus Cuvântului, iar aceasta a adus rod. Dumnezeu era în ea și lucra prin ea, aducând la viață ceea ce a eșuat Eva să aducă.

„Ceea ce a eșuat să facă Eva, a făcut Maria pentru că ea a luat Cuvântul. Eva a luat minciuna Satanei, dar Maria a luat Cuvântul lui Dumnezeu, iar prin Sămânța Mariei...”

Fiți foarte atenți! *„Prin Sămânța Mariei”*. Care este Sămânța Mariei? Hristos.

„Iar prin Sămânța Mariei, prin Mireasa Sa, prin Cuvânt, pământul este umplut din nou.”

Noi suntem chemați, avem aceeași chemare pe care a avut-o femeia în grădina Eden. Noi avem aceeași chemare în viața noastră, I-am fost dați lui Hristos ca să naștem pe pământ fiii și fiicele lui Dumnezeu, în trup. Aceasta este o însărcinare mare! Ce mesaj pentru ziua mamei! Voi toți faceți parte din aceasta și nu este doar ceea ce puteți naște, ci și ceea ce vine prin voi.

Așadar, Sămânța Mariei este Hristos, iar Hristos este Cel care va umple pământul din nou prin Mireasa Sa. De ce? Pentru că Pomul Mire nu poate rodi fără Pomul Mireasă. Deci, Maria a dat naștere Pomului Mire, iar acum, Pomul Mire va umple pământul din nou, prin Pomul Mireasă, prin Cuvânt și va aduce la suprafață Mileniul.

„Prin Sămânța Mariei, pământul este umplut din nou, prin Mireasa Sa, prin Cuvânt și va aduce la suprafață Mileniul. Prin aceasta iese la iveală Cuvântul, iar Cuvântul este sădit în fiecare inimă rânduită mai dinainte; Duhul vine jos și îl udă, iar ei nu pot muri. „Îl voi învia din nou în zilele din urmă.” Oh, frate, soră, aceasta este real!”

Mai departe, el a spus:

„Adevărata Mireasă, aleluia, va fi una. De ce? Ea este rânduită mai dinainte. Ea nu va fi denominată pentru că este rânduită mai dinainte. Înțelegeți? Ea nu va trebui să-și facă griji în legătură cu vreo denomi-națiune pentru că este deja rânduită să-și ocupe locul. Priviți! Ca și Maria...”

Doresc să înțelegeți aceasta acum și să nu eșuați. Sunteți pregătiți? Spuneți: „Amin!”

Când Hristos vine în Mireasa Sa, Ea va fi o fecioară ca Maria.”

Acesta este un lucru bun, prieteni. Vrea să spună că eu trebuie să fiu fecioară? Dar eu am fost în biserica penticostală, am fost luteran, am crezut un lucru greșit fiind în Mesaj, am făcut aceasta și cealaltă, și atunci cum voi fi fecioară? Este o cerință!

Ea va fi o fecioară așa cum a fost și Maria. Când? Când vine Hristos la Mireasa Sa,

Ea va fi fecioară. Aceasta ar trebui să ne arate ceva. Când a venit Hristos la Mireasa Sa? Când a fost unirea invizibilă? Când Hristos vine la Mireasa Sa, Ea va fi fecioară. Nu vreau să gândiți individual, ci colectiv, vreau să vă gândiți la Mireasă ca și întreg, în întregime, pentru că atunci când a predicat „Cuvântul vorbit este Sămânța originală”, fratele Branham ne-a spus: „Sămânța a fost semănată. Priviți la ceea ce aduce Ea la suprafață” și alte lucruri, dar când a ajuns la „Semnele timpului de sfârșit”, a spus: „Vedeți, stelele acelea s-au aliniat, cele cinci planete s-au aliniat. Ce este aceasta?” El ne-a spus că aceasta ne indică ceva. Ce anume? Că „pe pământ se află o Mireasă tânără.” Ce a spus el atunci? „O Mireasă tânără”, ceva nou. El nu convertea biserica pentecostală sau mireasa laodiceană în Mireasa fecioară, ci avea loc altceva. Ei au trebuit să iasă afară, să fie spălați de Apa Cuvântului și să fie prezentați ca Mireasă, o Mireasă proaspătă, nouă. Amin!

El a spus: „Sămânța evanghelică a fost semănată, sămânța rusalistică a fost semănată, dar apoi a fost semănat Cuvântul. Și ce urmează să se ridice? O Mireasă fecioară. Când a fost semănat Cuvântul, El rodește, Se ridică o Mireasă fecioară, pentru că El nu Se va uni cu nimic ce este pângărit sau pervertit, ci trebuie să fie virgin.

Dumnezeu nu L-a adus pe Hristos prin pântecul unei curve și nici Mireasa nu-L va aduce. El nu-și poate aduce Cuvântul printr-o curvă a Cuvântului Său.”

Aceasta îi exclude pe pentecostali. Aceasta exclude orice denominațiune. Ele nu pot da naștere Miresei. Mireasa trebuie să iasă din ele, prin Cuvântul vorbit care este Sămânța originală, prin ploaia târzie și semănarea Seminței, acum trebuie să fie alinierea celor cinci planete. Ce va arăta aceasta? O Mireasă tânără, ceva nou. Nu mă refer la individ, ci vorbesc de Mireasă ca întreg. Ceva nou, o Mireasă tânără.

„El nu-și poate aduce Cuvântul printr-o curvă a Cuvântului Său. Este oribil ceea ce spun, dar aceasta este ceea ce spune Biblia, iar eu spun ceea ce spune Ea. Trebuie să înțelegeți aceasta.

Dovada este că asemenea Mariei, Mireasa adevărată va avea un pântec virgin pentru Cuvântul care este Hristos. Când Hristos, Cuvântul, vine la Mireasă, Ea va fi ca și El, o fecioară prin Cuvânt. O, Doamne!”

Ce o face fecioară? Cuvântul. Ce credeți că a făcut slujba ploii târzii? A legat toate capetele lăsate libere împreună, ne-a adus înapoi toate învățăturile și ne-a dus înapoi la ceea ce a predicat Pavel. Ce a făcut el? A adus fecioria înapoi la Mireasă,

a adus-o înapoi la o Mireasă născută virgin, prin Cuvânt. Nu amestecată cu denomițațiuni, ci ieșită afară din acestea, o Mireasă care a primit toate capetele lăstate libere din toate epocile bisericilor legate înapoi împreună.

Ce a făcut aceasta? A adus la Cuvânt un popor fecioară, un popor care este exact ca și El. Amin!

Cred că acum înțelegem mai bine slujba profetului. Ce a făcut el? Eliezer a mers și a pregătit o Mireasă. Ce a făcut pentru aceasta? Cum a pregătit el o Mireasă? În ce țară s-a dus? Unde a găsit-o? El nu a pregătit o Mireasă călătorind înapoi și încolo, ci a pregătit-o predicând Cuvântul, pentru că predicarea Cuvântului adună Mireasa. Aleluia!

„Înțelegeți? Nădăjduiesc că înțelegeți. Cine era El? Cuvântul, Cuvântul lui Dumnezeu: „Pe haina Sa avea scris un Nume: „Cuvântul lui Dumnezeu”. „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu... Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi.” El este Dumnezeu, iar Dumnezeu este Cuvântul.

Când vine Mireasa Sa, Ea este ceea ce este El. Fecioară! A aparținut Hristos vreunei denomițațiuni? IaHVeH? Nici Mireasa Sa nu va aparține pentru că Ea este parte din El. Ea nu are nevoie de nici o dogmă și nu va avea niciuna, ci va fi fecioară pe deplin. Cum? Prin Cuvânt. Amin!

De aceea a fost restituit Cuvântul: ca să ne facă neclintiți, ca să putem lăsa totul și să fim spălați de Apa Cuvântului. Atunci, El Se poate uni cu noi.

„Ea va scoate în evidență fiecare Cuvânt lui Dumnezeu cu un „Amin! Amin!” Oh! „Facă-mi-se după Cuvântul Tău. Amin!” Iată! Punctați, întăriți Cuvântul lui Dumnezeu!

Un pântec virgin. De unde va ieși afară Ea? Dintr-un pântec virgin, prin Cuvânt. De unde a ieșit Isus? Dintr-un pântec virgin. Înțelegeți?”

Înțelegeți? Cum S-a născut această Mireasă tânără? Ea a venit prin Cuvânt. Cum a venit Isus pe pământ? Prin Cuvânt. Cum ați venit voi? Prin Cuvânt. Aceasta nu are nimic a face cu nașterea noastră firească, cu mama sau tatăl nostru, cu camera în care ne-am născut sau cu certificatul nostru de naștere. Nu la aceasta se referă fratele Branham. El vorbește despre nașterea noastră duhovnicească. Cum a avut

loc această naștere? Prin Cuvânt. Aceasta este nașterea noastră din fecioară. Ceea ce vedem noi, acest om firesc trebuie să fie schimbat. De unde a ieșit Mireasa? Dintr-un pântec virgin. De unde a ieșit Isus? Dintr-un pântec virgin.

„Când a venit Adam la soția sa, ea era însărcinată. Ea făcuse ceva, era amestecată, copilul ei era un hibrid și ea a murit. Când Iosif a venit la mireasa sa și ea era însărcinată, dar cu Viața. Soția lui Adam sau mireasa lui Adam... înainte ca ei să fie împreună. Exact ca Iosif și Maria, exact ca și Hristos și Biserica acum. Nu puteți vedea?

Înainte ca Adam și Eva să fie împreună, ea a rămas însărcinată cu sămânța stricată a șarpelui. Astfel, când Adam a venit la soția sa, a găsit-o însărcinată cu moartea. Înțelegeți? Cu moartea. Care moarte? Moartea firească și duhovnicească.

Dar când Iosif a venit la soția sa... Glorie! De-abia dacă putea ține. Ea era însărcinată cu Viața, cu Cuvântul lui Dumnezeu făcut trup în pântecul ei. A adus înapoi acel Cuvânt vorbit, acel Cuvânt al lui Dumnezeu care a fost trup aici, care a venit printr-un pântec uman. Amin. Dumnezeu o va face oricum. El a spus și așa va trebui să fie. Amin! Acesta este Dumnezeuul nostru! Oh, fraților, dacă puteți pătrunde aceasta, o puteți avea!

Acesta este punctul în care vedem că atunci când a venit Adam la soția sa, ea era însărcinată cu sămânța greșită. Sămânța aceea a murit. Iosif a venit și el la soția sa și ea era însărcinată. Ce a cauzat însărcinarea lor diferită? Soția lui Adam s-a îndoit de Cuvânt, este adevărat? Dar soția lui Iosif a crezut Cuvântul. Aceasta este diferența.”

Ce a făcut ca cele două femei să rămână însărcinate în mod diferit? Soția lui Adam a pus Cuvântul sub semnul întrebării, iar aceasta a produs o sarcină. Soția lui Iosif a crezut Cuvântul, iar aceasta a produs tot o sarcină. Noi credem Cuvântul, iar Cuvântul ne-a restituit virginitatea. De ce? Pentru că a trezit sămânța care zăcea adormită înăuntru. Sămânța aceea nu a zămislit niciodată înainte. Nu contează ce lucru fals am crezut, sămânța aceea nu a conceput niciodată. Numai sămânța șarpelui a pătruns înăuntru, dar ea nu se poate amesteca cu sămânța originală. Ce aștepta în timp ce zăcea acolo adormită? Sămânța originală. Noi am trecut prin această viață făcând una sau alta, dar ce a trezit Sămânța fecioară? Ce a adus la suprafață virginitatea sufletului vostru, care nu a fost coruptă de cuvântul greșit al omului? Ce a adus la suprafață, ce a adus atributul lui Dumnezeu, ce l-a adus pe

adevăratul „eu” la Viață, originalul nostru? Când s-a întâmplat aceasta? Când aceeași Sămânță care se afla aici a venit înăuntru. Atunci partea masculină și cea feminină au venit împreună, iar când s-a întâmplat aceasta, ați venit la viață voi. Deci, când v-ați născut astfel, a existat pe pământ o Mireasă tânără. Care este scopul? Să creștem și să ne unim cu El.

Fratele Branham a spus o poveste. El a început să vorbească despre manifestarea Tragerii a treia, aceasta cuprinzând multe lucruri, dar de fapt este același lucru. Este același lucru, dar înăuntru sunt cuprinse lucruri diferite. El ne-a spus că Tragerea a treia este deschiderea Cuvântului. Apoi, când a vorbit ca să aducă veverițele la viață, a spus că aceasta a fost Tragerea a treia.

În Tragerea a treia care a fost a treia etapă a slujbei sale, el a primit Sabia Împăratului în mâna sa, a folosit Sabia, Cartea a fost deschisă, iar noi cunoaștem toate aceste lucruri. Apoi a vorbit despre cinci întâmplări în care a manifestat Cuvântul vorbit și a numit aceasta Tragerea a treia.

Noi știm că Dumnezeu i-a vorbit de două ori pentru că avea nevoie de veverițe. Astfel, el a vorbit și veverițele au venit la existență. A treia oară a vorbit pentru Hattie Wright. Astfel, în timp ce el vorbea despre veverițe, ea a spus: „Aceasta nu este altceva decât Adevărul.” Atunci, el s-a ridicat și i-a spus: „Hattie, ceea ce ai spus este pe placul lui Dumnezeu, așa că poți cere orice dorești și vei avea lucrul cerut.” Vă amintiți.

Apoi, a ajuns la a patra întâmplare, care a avut loc după deschiderea Peciților. Fratele Branham se afla în Colorado, iar în timp ce era acolo, a fost anunțată o furtună. Noi știm aceste lucruri, le cunoaștem. Domnul i-a poruncit să se întoarcă înapoi în furtuna aceea de zăpadă, deși era clar că aceea era o moarte sigură. Dar când a ajuns acolo, Domnul i-a poruncit să vorbească furtunii pentru că aceasta se va supune. **El a vorbit naturii, iar noi am înțeles că a fost restituit tot ceea ce a pierdut Adam**, acest lucru fiind dovedit prin cele petrecute în întâmplarea aceasta. **El a vorbit naturii, natura l-a ascultat și norii s-au împrăștiat, s-au retras, iar soarele a strălucit timp de patru zile.** A fost la fel ca atunci când Isus a stat pe marginea corăbiei și a spus: „*Pace ție! Liniștește-te!*” A fost același lucru, dar aici, totul era exprimat și făcut trup printr-un om care a spus: „Să dispară norii și lucrurile să se petreacă așa și așa!” Apoi, fratele Branham a spus că Domnul i-a vorbit și i-a zis: „*Vrei să te plimbi cu mine?*”, iar el l-a răspuns: „*Este cea mai mare bucurie a vieții mele.*” Ce se petrecea? **Se întorcea înapoi**

Părtășia cu Dumnezeu. Ce a pierdut Adam? Părtășia cu Domnul, fiindcă El venea în răcoarea serii și se plimba cu omul. Și iată că aici, fratele Branham a vorbit furtunii așa cum a putut vorbi și Adam, a chemat soarele să strălucească, așa cum a făcut și Adam, iar Domnul a venit jos și i-a spus: „*Vrei să te plimbi cu mine?*”

Părtășia curată era restituită, iar când a privit în jos, a văzut că mâinile sale erau tinere pentru că umbla într-o schimbare a trupului. La un moment dat, și-a văzut și soția, iar ea era tânără și cu părul negru. Ce reprezenta aceasta? Mirele și Mireasa, tineri din nou. Unde erau ei? Într-o grădină. El tocmai poruncise ca lucrurile să vină la existență, Domnul umbla din nou cu el, iar animalele nu se mai temeau și nu mai fugeau de el. Căprioarele au venit și nu s-au mai temut de om deoarece pentru un moment, pretențiile depline de răscumpărare erau etalate pe pământ într-un vas uman.

Prieteni, făgăduința aceasta ne aparține nouă, spre aceasta ne îndreptăm, spre aceasta mergem.

Aceasta a fost a patra oară când fratele Branham a vorbit despre puterea Cuvântului vorbit, dar știm că el L-a avut de cinci ori, „cinci” fiind „numărul harului”.

Ceea ce s-a întâmplat a cincea oară a fost foarte neobișnuit, dar cred că toate aceste lucruri au avut un scop. Credeți și voi aceasta? Dumnezeu nu a făcut greșeli și fratele Branham nu a spus doar niște povești. Dumnezeu nu spune ceva numai de dragul de a spune, ci viața profetului a devenit Cuvântul pentru generația aceea. Aceasta ne-a spus profetul.

Noi știm că dintr-o dată, în pântecul soției sale a apărut o tumoare, pe unul dintre ovarele sale. Ea a zăcut acolo adormită timp de multă vreme, iar el a identificat-o cu câțiva ani în urmă când i-a luat mâna ca să-i arate cuiva cum funcționa semnul de pe mâna sa. Atunci a luat mâna soției sale și i-a spus: „*Scumpo, tu ai o tumoare*”. Dar ea a răspuns: „Mă simt bine.” După această întâmplare, ea a mai avut unul sau doi copii, iar când medicul a consultat-o, totul era bine. Totuși, fratele Branham a spus tot timpul: „Nu, ceva nu este în ordine!”, pentru că Domnul îi arătase aceasta. Câțiva ani mai târziu, cinci sau șase ani mai târziu, tumoarea a început să crească dintr-o dată și a ajuns să fie de mărimea un grepfrut. Când a ajuns la această mărime, ei s-au hotărât s-o scoată, la sfatul medicului, dar fratele Branham a vrut să amâne operația până după Crăciun, ca să poată călători împreună înapoi. Noi cunoaștem povestea.

Meda se afla în Arizona, iar fratele Branham era în Jeffersonville pentru că se întorcea de la adunările pe care le ținuse în New York și mergea la niște adunări în Shreveport. El era singur acasă și a început să mijlocească pentru soția sa și să spună: „Doamne, ea a fost întotdeauna bună cu mine și nu s-a plâns niciodată pentru că plecam și o lăsam singură. Mi-a spălat hainele și m-a slujit.” El a îngenuncheat în camera în care se afla și s-a rugat pentru ea, deoarece în dimineața următoarea Meda trebuia să meargă la un control înainte de operație. Tumoarea devenise atât de dureroasă încât nu suporta nici să fie atinsă în zona aceea. Care era problema? Exista ceva în pântecul ei, ceva ce nu trebuia să fie acolo.

Deodată, sub ungera Cuvântului vorbit, Dumnezeu a spus: „*Ridică-te în picioare!*”, iar el s-a ridicat în picioare și Domnul i-a zis: „*Vorbește tu!*”, și fratele Branham a cerut ca totul să dispară înainte de doctorul să o atingă. Mai târziu, ea l-a sunat bucuroasă și i-a spus: „Medicul a spus că nu mai este nimic acolo!” Medicul îi spusese: „Doamnă Branham, nicăieri nu mai există nici un semn al existenței acelei tumori.” Ea a recunoscut că înainte ca medicul să vină s-o examineze, a trebuit să fie ajutată să se urce pe masă din pricina durerilor mari pe care le avea, dar chiar înainte de a fi atinsă de medic, a simțit ceva rece, ca un fior care a trecut prin trupul ei și totul a dispărut. Totul s-a petrecut întocmai cum a cerut el.

Astfel, putem vedea că a cincea oară când Cuvântul vorbit S-a făcut trup, era un soț care vorbea Cuvântul pentru a curăța pântecul soției sale.

De ce a venit Cuvântul vorbit în zilele noastre, prieteni? Ca să scoată tot ce era rău din pântecul fecioarei. În zilele noastre, Cuvântul a fost vorbit prin buzele unui profet, dar Cel care a vorbit a fost Dumnezeu, ne-a vorbit Soțul nostru care a venit jos ca să rupă Pecețile și să ne descopere Cuvântul. De ce? Ca să scoată afară din pântec tot ce era străin, pentru că este timpul să ajungem la zămislire, este timpul să-L aducem la Viață pe Hristos. Noi nu mai suntem mulțumiți cu felul cum au fost lucrurile până acum, nu mai suntem mulțumiți să ajungem la un anumit nivel în umblarea noastră creștină, eu nu sunt mulțumit cu locul în care mă aflu și nădăjduiesc că nici voi nu sunteți mulțumiți și că doriți să mergeți până la capăt, până când se manifestă în voi întreaga Viață a lui Isus Hristos, până când El va face în fiecare zi voia Sa în voi și diavolul nu va mai avea nici un cuvânt de spus.

Puteți striga și voi ca Ana și să spuneți: „M-am săturat să fiu stearpă față de acest verset biblic, m-am săturat să nu rodesc această parte a Cuvântului, m-am săturat

să fiu fără rod, fiindcă în mine nu există nici un rod cu privire la această Sămânță. Doamne, voi sădi această Sămânță în grădina mea ca să poți aduce rodul Tău prin mine. Doamne, îmi doresc pentru Tine, doresc să fii proslăvit chiar aici, de aceea, îngăduie să fiu grădina Ta, seamănă Sămânța Ta în ea și adu la suprafață manifestarea rodului.”?

Prieteni, voi puteți asculta Cuvântul vorbit și să înțelegeți că acest Cuvânt vorbit de Soțul vostru a îndepărtat tot ceea ce vă oprește să zămisliți, tot ceea ce vă împiedică să-L aduceți la suprafață pe Hristos. Totul a fost vorbit deja și adus la existență de către Cuvântul vorbit, prin Cuvântul descoperit al acestei zile și tot răul a fost îndepărtat.

Astfel, nu are rost să spunem: „Dacă ajung aici, dacă în cele din urmă ajung în acest loc, dacă voi ajunge să fiu vreodată atât de bun...”, pentru că Soțul vostru a rostit deja Cuvântul vorbit asupra voastră.

Meda nu putea face nimic în legătură cu tumoarea aceea; ea nu avea putere s-o îndepărteze, dar soțul ei a primit autoritatea s-o îndepărteze. Soțul nostru a îndepărtat-o deja.

Primiți Cuvântul, lăsați-L să vindece pântecul sufletului vostru și spuneți: „Doamne, înmulțește-Te din nou pe pământ!”

Cine poate ridica mâinile și să spună: „Aceasta este cea mai mare dorință a mea. Cea mai mare dorință a vieții mele este ca El să fie zămislit chiar aici.” El Și-a prezentat Lui Însuși o Mireasă fără pată sau zbârcitură. Nu voi v-ați înfățișat înaintea Lui fără greșală, ci El Și-a dat Lui Însuși o Mireasă fără pată sau zbârcitură. Noi nu putem face nimic, ci El a făcut totul pentru noi. Ce a făcut El? A spălat-o cu Apa Cuvântului Său descoperit.

Ați primit Cuvântul Său descoperit? Atunci El vă spală și vă face fără pată. De ce? Pentru că Își prezintă Lui Însuși o Mireasă fără pată. Înseamnă că tot ce trebuie să facem noi este să strigăm spre El care poate face totul. Să ne odihnim pe faptul că noi am fost deja curățați, am fost deja chemați, suntem deja căsătoriți și vom primi Sămânța ca să zămislim la fel ca și Ana. Ea primea sămânță, nu-i așa? Câți dintre noi putem spune: „Eu sunt ca Ana, eu primesc Sămânță!”? Rahela primea sămânță, o primiți și voi? Trebuie să vină un timp, un timp rânduit, o vreme rânduită în care nu numai că primesc Sămânța, dar ea și zămislește în interiorul meu. Se arată și va veni la suprafață.

Ca biserică, Mireasa a zămislit deja, Ea a fost deja în unirea invizibilă și aduce din nou la suprafață, pe pământ, manifestarea Vieții lui Isus Hristos, dar ca indivizi, există porțiuni ale Cuvântului care vrem să nu mai fie sterpe în noi. Există versete, manifestări, tipare, există lucruri pe care le-a făcut Hristos, iar eu nu mai vreau să fiu sterp, ci strig: „Doamne, adu-le la împlinire! Doamne, adu-le la împlinire! Sunt aici și doresc să rodesc. Dacă o vei face, Îți voi da copilul înapoi Ție. Tu vei avea toată slava! Nu este pentru mine, dar eu trebuie să zămislesc Sămânța din nou. În mine există Ceva, ca și în Tamar. Prin mintea ei treceau gânduri nebunești, iar eu sunt la fel de disperat ca ea.”

Sunteți sperați să vedeți Viața lui Isus Hristos manifestându-Se astăzi în Mireasa Sa sau spuneți: „Suntem foarte bine. Avem o biserică frumoasă, un serviciu de cântări plăcut și familia mea este foarte bine. Avem un program de școală duminicală foarte bun, iar tineretul din biserică arată foarte bine.”?

Prieteni, nu vă opriți aici! Noi suntem foarte mulțumitori pentru aceste lucruri, pentru tot ce a făcut Dumnezeu, dar Tamar nu s-a mulțumit doar cu faptul că făcea parte din familie, nu s-a mulțumit cu faptul că era pe linia bună, ci a fost fericită numai atunci când a zămislit, când a reprodus sămânța. Nu vă mulțumiți cu o manifestare parțială, nu vă mulțumiți doar cu faptul că faceți parte din Mireasă, nu vă mulțumiți doar cu faptul că primiți Sămânța. Ana era căsătorită și primea sămânța, Rahela era căsătorită, era iubită de soțul ei și primea sămânța, dar trebuia să existe ceva mai mult.

Prieteni, trebuie să existe mai mult, El trebuie să fie manifestat încă o dată în trup, pe pământ. De aceea, I-ați fost prezentați lui Hristos, de aceea a venit Eliezer, de aceea a existat spălarea cu Apa Cuvântului și de aceea, I-ați fost prezentați Fiului omului prin slujba Fiului omului, pentru ca Trupul să se poată uni cu Capul. Nu ca să spuneți: „Trupul și Capul s-au unit!” Motivul pentru care ați fost înfățișați înaintea lui Hristos a fost ca El să Se poată reproduce din nou pe pământ. Noi trebuie să trecem dincolo de „Eu cred Mesajul”, dincolo de „Eu merg la o biserică bună!”, dincolo de „Eu cred ceea ce trebuie!”, pentru că noi trebuie să manifestăm ceea ce credem, trebuie să fie făcut trup. Puteți face aceasta? Nu! Aceasta este dilema în care ne aflăm, deoarece nu putem face ca aceste lucruri să se petreacă, așa cum nu a putut nici Ana, dar trebuie să strigăm pentru acestea, în interiorul nostru trebuie să existe o disperare, o foamete. O puteți simți, prieteni? Sunteți flămânzi? O puteți simți?

În interiorul vostru există ceva care se mișcă, însetează și flămânzește după neprihănire și spune: „Sunt mulțumitor pentru ceea ce am, pentru casa în care locuiesc, pentru Cuvântul pe care mi-L dă El, dar nu acesta este scopul, pentru că eu trebuie să-L reproduc pe Hristos, El trebuie să fie din nou în scenă, trebuie să fie Viața Sa nu a mea; El trebuie să vină în mine și prin mine ca să facă totul din nou.” Trebuie să fie El! Noi avem o singură ungere, o singură sarcină, aceasta fiind să-L zămislăm din nou pe Hristos în trup, pe pământ. Eu spun: „Doamne, îngăduie ca aceasta să se petreacă chiar aici!”

Să ne ridicăm cu toții în picioare pentru că aș vrea să citesc un verset care să vă încurajeze. Este vorba de Isaia 66.9:

„Aș putea să deschid pântecul mamei și să nu o las să nască? Zice Domnul. Eu, care fac să nască, aș putea să împiedic oare nașterea?” zice Dumnezeuul tău.”

Ce spune Domnul aici? „Să aduc Eu copilul până în punctul nașterii și să împiedic nașterea? Să aduc copilul până în pragul nașterii și să nu dau putere pentru naștere? Să-l aduc până în punctul în care copilul este dezvoltat, în care copilul este mare, iar când este timpul nașterii să nu Mă îngrijesc de ceea ce este nevoie pentru naștere?”

Timp de ani buni, Hristos a crescut în Mireasă, iar acum, Hristos a preluat conducerea, are întâietatea, dar există un timp pentru naștere. Maria și-a dat trupul și viața pentru Sămânță, iar aceasta a crescut, a crescut și a crescut. A preluat controlul asupra vieții ei până când a sosit timpul pentru o manifestare.

„Aș putea să aduc eu la naștere și să împiedic nașterea?”

A crescut El în interiorul vostru? Puteți spune: „A crescut în mine, a preluat umblarea mea, viața mea, m-a schimbat și mi-a schimbat viața.”?

Prieteni, puteți fi siguri că El nu va schimba nașterea și nu o va împiedeca să aibă loc. Dacă El S-a îngrijit să se ajungă la această naștere, atunci El va da și puterea de a împinge totul afară. Noi suntem pe punctul să naștem sub durerile nașterii, Mireasa ajunge la travaliul ei. Care este scopul? Să aducem la suprafață manifestarea deplină a lui Isus Hristos în trup de carne pe pământ din nou. Noi suntem plini de bucurie pentru aceasta. Suntem la fel ca o femeie care merge să nască: există teamă și frică, există puțină neliniște, dar în același timp, există bucurie pentru că acel copil vine. „L-am simțit lovind, îi voi vedea piciorușele,

I-am simțit înăuntrul meu, dar acum îl voi vedea aici afară.” Vedeți, există o anticipare care crește, există puțină neliniște pentru că nu știm ce se petrece.

La fel se întâmplă și cu Mireasa, există puțină teamă, puțină constrângere pentru că nu știm ce se va întâmpla, nu știm cum va fi prigoana din partea guvernării, dar acum, există Ceva care este zidit și care eclipsează aceasta, există un entuziasm la gândul vederii acelor mânuțe și piciorușe. Există un entuziasm care arde pentru că acum, El a făcut totul pentru ca nașterea să fie posibilă și va aduce totul la suprafață. Câți dintre noi suntem entuziasmați? Câți putem spune: „Facă-mi-se după Cuvântul Tău”?

Noi nu vom mai fi niciodată fericiți cu faptul că suntem sterpi, ci vom striga și ne vom ruga pentru că știm că totul depinde de El. Noi nu putem da naștere, nu putem face nimic ca să se întâmple aceasta, dar nu vom lua o slujnică. Nu vom face ceea ce au făcut Sara, Rahela sau denomițiile. Nu voi grăbi acest proces, nu voi face eu ceva ca să se petreacă, nu voi pune lucrurile cap la cap, ci voi striga pentru aceasta. O voi aștepta, voi crede și voi veghea asupra ei pentru că nu voi mai fi stearpă, pentru că sunt căsătorită și primesc Sămânța adevărată. Eu o doresc, o doriți și voi? Doriți să vă predați viața Lui și să spuneți: „Doamne, mistuie-mă, spală totul din mine și îngăduie ca acest Cuvânt vorbit să scoată totul afară din pântecul meu, astfel încât acolo să fie numai Sămânța Ta și să crească. Îngăduie să vină la suprafață în viața mea, îngăduie să fie o manifestare în trup a Fiului omului, pe acest pământ. Îngăduie să fii Tu, Doamne Isuse.

Sa ne plecăm capetele și să ne rugăm. Amin!